An. et vol. CIX | 4 Augusti 2017 | N. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Directio: Palazzo Apostolico – Città del Vaticano – *Administratio*: Libreria Editrice Vaticana

ACTA FRANCISCI PP.

LITTERAE DECRETALES

I

Quibus Emmanueli González García Sanctorum honores decernuntur.

FRANCISCUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

«Unum ambulans volo tramitem, illum quidem qui ad Tabernaculum ducit, et in hoc tramite ambulans esurientes ac pauperes complurium ordinum conveniam... et in eos Vitae laetitiam devocabo».

Haec Emmanuelis González García verba eius vitae cursum signant. Hac de causa Decessor Noster sanctus Ioannes Paulus II eum exhibuit «fidei eucharisticae exemplar, cuius hodiernam Ecclesiam afficere pergit exemplum».

Hic fervidus Ecclesiae pastor Hispali in Hispania die XXV mensis Februarii anno MDCCCLXXVII natus est. Eximius Seminarii tiro pietate studioque enituit. Die XXI mensis Septembris anno MCMI a beato Marcello Spínola sacerdos est ordinatus. Primo sacerdotii tempore in oppido *Palomares del Río* quaedam spiritalia expertus est: «Coram Tabernaculo mei sacerdotii inspexi munus, quod antea numquam cogitavi». Annis MCMII-MCMV Onobae fuit cappellani, proinde I die mensis Martii anno MCMV Onobensis paroeciae Sancti Petri vicarius oeconomus est nominatus ac tandem archipresbyter.

«Est paroecia viginti milium animarum – narravit postea – quae cotidiana communione eucharistica caret». Decem annis eius studium et incepta apostolica illius urbis faciem commutaverunt. Die IV mensis Martii anno MCMX Sodalitatem Trium Mariarum et Discipulorum S. Ioannis pro Tabernaculis Calvariis condidit. Per novas institutiones «meam Familiam Eucharisticam», ut aiebat, complevit: quae sunt Reparatio Infantilis Eucharistica et Iuventus Eucharistica Reparatrix, Missionarii Eucharistici Dioecesani (anno MCMXVIII), Sorores Missionariae Eucharisticae Nazarethanae (MCMXXI) et Missionariae Eucharisticae Saeculares Nazarethanae (anno MCMXXXIII). Luculentus fuit scriptor operum potissimum eucharisticorum et paedagogiae catecheticae. Eius primus liber, cuius titulus «Lo que puede un cura hoy» perdiu enchiridion fuit spiritalitatis Seminarii tironum Hispanorum et Latinorum Americanorum. Die VIII mensis Novembris anno MCMVII ephemeridem quae est «El Granito de Arena» condidit. Die VI mensis Decembris anno MCMXV Episcopus Auxiliaris Malacitanus electus est, die XX mensis Ianuarii anno MCMXVII Administrator Apostolicus Malacitanus, et die XXII mensis Aprilis anno MCMXX Episcopus dioecesanus. Eius in episcopali munere summi ponderis fuit eucharistica ratio ac studiose est nisus ut novum Seminarium aedificaretur. Die XI mensis Maii anno MCMXXXI manipulus seditiosorum hominum fere omnia Malacitana templa combusserunt, episcopales etiam aedes. Animose turbae occurrit et seditiosis se tradidit, sed non est captus. Quoniam seditiosi hospitium sibi praebentes minis insequebantur, *Calpen* petere est coactus, ubi a catholico Episcopo est receptus. Dehinc suo dilecto gregi ex exsilio coacto inservire coepit. Die XXVI mensis Decembris anno MCMXXXI ad dioecesim rediit, domicilium Arundae ponens. Mense Octobri anno MCMXXXII visitationis «ad limina» causa Romam se contulit. Cum rediret et de sua vita timeret, a Sancta Sede iussus est Matriti commorari, ubi mansit usque ad annum MCMXXXV. Ibi dioecesim Malacitanam moderari perrexit et in institutiones eucharisticas a se conditas opus suum contulit. Die V mensis Augusti anno MCMXXXV, Summo Pontifici obsequens, ad dioecesim Palentinam trasmigravit. Hoc vitae postremo tempore Dei populo sibi commisso subvenire pastorali cura studuit, omnes eucharisticas institutiones renovato impetu iuvit, ephemeridem eucharisticam pro parvulis condidit ac potissimum Seminario et sacerdotibus curandis operam dedit. Mense Octobri MCMXXXIX in gravem morbum delapsus est. Matritum delatus, die IV mensis Ianuarii anno MCMXL, sanctitatis fama collecta, obiit. In Sanctissimi

Sacramenti sacello Cathedralis templi Palentini sepultus est, ubi in lapide legitur: «Postulo ut prope Tabernaculum sepelliar, ut mea ossa post mortem, aeque ac linguae et meus vitae calamus transituris continenter repetant: “Ibi est Iesus! Iesus est ibi! Nolite eum deserere!”».

A die II mensis Maii anni MCMLII ad diem XXIX mensis Septembris anni MCMLX Palentiae Processus Informativus celebratus est atque a die XXX mensis Novembris anni MCMLXXXI ad diem III mensis Maii anni MCMLXXXIII Processus Cognitionalis actus est: per Congregationis de Causis Sanctorum Decretum omnes Processus validi declarati sunt. His absolutis rebus iure statutis, die VI mensis Aprilis anno MCMXCVIII sanctus Ioannes Paulus II Decretum de virtutibus herorum in modum exercitis edidit et die XX mensis Decembris anno MCMXCIX pariter de miraculo Decretum. Beatificationis ritus Romae die XXIX mensis Aprilis anno MMI Romae est celebratus.

Canonizationis causa mira sanatio est exhibita, quam die XXIX mensis Octobris anno MMXV Medici Consultores putarunt secundum scientiam inexplicabilem. Postquam sententiam faventem tulit Congressio Peculiaris Consultorum Theologorum die XV mensis Decembris anno MMXV, Cardinales et Episcopi in Ordinaria Sessione die I mensis Martii anno MMXVI hunc eventum, intercessioni Emmanueli González García adscriptum, verum miraculum iudicarunt. Nos Ipsi statuimus ut Congregatio de Causis Sanctorum Decretum de miraculo die III mensis Martii anno MMXVI foras daret atque in Consistorio die XX mensis Iunii anno MMXVI decrevimus ut beatus Emmanuel González García in Sanctorum catalogum die XVI mensis Octobris eodem anno Romae referretur.

Hodie igitur in foro Petriano inter sollemnia hanc pronuntiavimus formulam:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et vitae christianae incrementum, auctoritate Domini nostri Iesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de plurimorum Fratrum Nostrorum consilio, Beatos Salomonem Leclercq, Iosephum Sánchez del Rio, Emmanuelem González García, Ludovicum Pavoni, Alfonsum Mariam Fusco, Iosephum Gabrielem del Rosario Brochero et Elisabetham a Sanctissima Trinitate Catez Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes eos in universa Ecclesia inter Sanctos pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Verbo et exemplo vir hic Dei, quem elegit Dominus sibi in sacerdotem magnum et, aperiens thesaurum suum, miro virtutis et doctrinae splendore coruscare fecit atque omnibus bonis pro bono omnis plebis suae abundare, cuncto populo profuit, gregibus commissis custodit easque direxit in viam salutis, cuius ergo intercessione, detur nobis talis episcopi merita nunc venerantibus, ut per bona opera lucere coram hominibus et per amorem ardere coram Domino valeamus.

Quae autem his Litteris decrevimus, nunc et in posterum rata et firma esse volumus, contrariis quibuslibet rebus minime obstantibus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die sexto decimo mensis Octobris, anno Domini bis millesimo sexto decimo, Pontificatus Nostri quarto.

EGO FRANCISCUS

Catholicae Ecclesiae Episcopus

Francus Piva, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 349.006

II

Quibus beatae Teresiae de Calcutta Sanctorum honores decernuntur.

FRANCISCUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

« Et, quicumque potum dederit uni ex minimis istis calicem aquae frigidae tantum in nomine discipuli, amen dico vobis: Non perdet mercedem suam » (*Mt* 10, 42).

Haec verba Domini plene vixit beata Teresia de Calcutta, in saeculo Agnes Gonxha Bojaxhiu, quae, amore plena misericordi erga pauperrimos inter pauperes, vitam suam siti exstinguendae Domini Iesu dicavit in eius amoris siti erga ultimos.

Scopiae in Albania die XXVI mensis Augusti anno MCMX e Nicolao Gonxha et Drana Bojaxhiu est nata, postrema e quinque filiis. Duodecim annos nata vocationem animadvertit ad vitam religiosam et, patre spirituali Francisco Jambrekovic, S.I., ducente, ingredi Institutum Beatae Virgini Mariae sub titulo Laureti dicatum decrevit, cupiens « missionaria fieri et se ipsam pro Iesu consummare qui pro omnibus mortuus est ». Itaque veluti postulans mense Octobri anno MCMXXVIII est assumpta et nomen religiosum accepit sororem Teresiam, veluti Patronam sanctam Teresiam a Iesu Infante seligens. In Indiam missa est in novitiatum in *Darieelingam*, ubi mense Maio anno MCMXXXI prima nuncupavit vota. Institutionem deinde curavit puellarum Bengalensium Calcuttae, duabus in scholis Instituti. Cotidianum iter per urbem agens ex propinquo paupertatem animadvertit et populi aerumnas. Mense Maio anno MCMXXXVII sollemnia nuncupavit vota, eiusque dotes fecerunt ut moderatrix fieret scholae anno MCMXLIV. Iam illo tempore caritate eminuit, magnanimitate, forti animo atque patientia in durissimo opere explendo, cum quibus coniungebat indolem ad incepta ordinato modo suscipienda atque iucundum ingenium. Die X mensis Septembris anno MCMXLVI, dum *Darieelingam* adibat, accepit illam quam ipsa appellavit « vocationem in vocatione ». Dominus Iesus ab ea quaesivit ut religiosam fundaret com-

munitatem ad pauperrimis inter pauperes serviendum, quae Domini sitim amoris animarumque exstingueret. Postquam suam inspirationem discrimini patris spiritualis et sacrorum Antistitis Calcuttensis subiecisset, accepto indulto Sacrae Congregationis pro Religiosis, Lauretum *Entally* reliquit. Secuta est breve per tempus lectiones prompti auxilii apud Sorores Medicas Missionarias Patnae, deindeque, mense Decembri anno MCMXLVIII, Calcuttam est reversa, ubi fuit hospes Parvarum Sororum a Pauperibus. Paucos dies ante Nativitatem Domini navitatem suam in suburbiis incohavit, invisens aegrotos, congregans et instruens pueros viae et primas aperiens scholas et diribitoria medica. Sic ipsa sua in ephemeride scripsit anno MCMXLIX: «Hodie pulcherrimam didici lectionem: paupertas pauperum vere dura est ipsis. Circumiens quaerebam habitationem. Ambulabam donec e pedibus et bracchiis laborarem. Cogitabam de pauperibus qui profecto dolorem in corpore et animo experiuntur, dum domum quaerunt, cibum, auxilium». Dominus magna eius sacrificia vocationibus remuneratus est, beneficiorum auctoribus et florenti apostolatu. Anno MCML officiali modo nova erecta est Congregatio Missionariarum a Caritate atque, duos post annos, mater Teresia primam aperuit domum pro moribundis. Pro ea unusquisque aegrotans et moribundus erat «Iesus sub Vultu deformato» et erga eum in actionem suum amorem pro Illo transformabat. Anno MCMLV primam aperuit domum pro infantibus derelictis et vix nutritis atque anno MCMLVII primum refugium pro leprosis. Ab illo tempore opera in unaquaque parte mundi floruit. Beata Teresia ut crescentibus subveniret apostolatus necessitatibus, anno MCMLXIII fundavit Fratres Missionarios a Caritate et ramos contemplativos virorum, mulierum et sacerdotum sequentibus annis. In perfecta harmonia orationem et actionem coniunxit. Ipsamet eiusque omnes filiae singulas dies orationibus initiabant, sancta Missa, adoratione eucharistica. Deinde Missionariae Caritatis, nunc sicut tunc, veluti apes operosae examinant ubique afferentes mel caritatis Christi. Ipsis simplicem proposuit regulam, hoc modo recolendam: oratio, absoluta paupertas, caritas heroica erga miseros sine distinctione quoad nationem, religionem, socialemque condicionem. Die V mensis Septembris anno MCMXCVII Calcuttae Deum est assecuta quem in pauperrimis inter pauperes amavit. Eius exsequiae immensam constituebant manifestationem affectus et admirationis pro sua sanctitate. Eius sepulcrum meta est peregrinationum gentium cuiuslibet fidei.

Fama sanctimoniae considerata, accepta a Summo Pontifice dispensatione a V annis exspectationis necessariis ad aperiendam Inquisitionem dioecesanam, Archiepiscopus Calcuttensis die XV mensis Augusti anno MMI Inquisitionem dioecesanam de vita et virtutibus eius ad finem adduxit. Servatis omnibus de iure servandis, sanctus Ioannes Paulus II die XIX mensis Octobris anno MMIII Romae eam beatam proclamavit. In prospectu Canonizationis examini subiecta est coniecta sanatio miraculosa, quam Consilium Medicorum Congregationis de Causis Sanctorum die X mensis Septembris anno MMXV iudicavit sub luce scientiae medicae inexplicabilem esse. Consultores Theologi in Congressu Peculiari die VIII mensis Octobris anno MMXV eiusmodi sanationem intercessioni beatae Teresiae tribuerunt. Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria die XV mensis Decembris eodem anno iudicaverunt sanationem verum miraculum fuisse. Nosmet Ipsi die XVII mensis Decembris anno MMXV facultatem Congregationi de Causis Sanctorum dedimus ut Decretum super miraculo promulgaret. In Consistorio deinde die XV mensis Martii anno MMXVI decrevimus eius Canonizationem fore die IV mensis Septembris eiusdem anni Romae. Hodie igitur in foro Petriano Missarum sollemniis praefuimus atque hanc pronuntiavimus formulam:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et vitae christianae incrementum, auctoritate Domini nostri Iesu Christi, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de plurimorum Fratrum Nostrorum consilio, Beatam Teresiam de Calcutta Sanctam esse decernimus et definimus, ac Sanctorum Catalogo adscribimus, statuentes eam in universa Ecclesia inter Sanctos pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Religiosa haec mulier omnibus lumen divini amoris ostendit per diligentem spiritalem progressum, vitae cotidianae in fiducia et laetitia multas inter difficultates exemplum, de pauperibus et egentibus constantem sollicitudinem, Christi, Ecclesiae eiusque Summi Pastoris dilectionem, atque insignia dedit pietatis testimonia.

Quae autem his Litteris decrevimus, nunc et in posterum rata et firma esse volumus, contrariis quibuslibet rebus minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die quarto mensis Septembris, anno Domini bis millesimo sexto decimo, Pontificatus Nostri quarto.

EGO FRANCISCUS

Catholicae Ecclesiae Episcopus

Leonardus Sapienza, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 348.998

LITTERAE APOSTOLICAE MOTU PROPRIO DATAE

«Maiorem hac dilectionem» de vitae oblatione.

«Nessuno ha un amore più grande di questo: dare la sua vita per i propri amici» (*Gv* 15, 13).

Sono degni di speciale considerazione ed onore quei cristiani che, seguendo più da vicino le orme e gli insegnamenti del Signore Gesù, hanno offerto volontariamente e liberamente la vita per gli altri ed hanno perseverato fino alla morte in questo proposito.

È certo che l'eroica offerta della vita, suggerita e sostenuta dalla carità, esprime una vera, piena ed esemplare imitazione di Cristo e, pertanto, è meritevole di quella ammirazione che la comunità dei fedeli è solita riservare a coloro che volontariamente hanno accettato il martirio di sangue o hanno esercitato in grado eroico le virtù cristiane.

Con il conforto del parere favorevole espresso dalla Congregazione delle Cause dei Santi, che nella Sessione Plenaria del 27 settembre 2016 ha attentamente studiato se questi cristiani meritino la beatificazione, stabilisco che siano osservate le norme seguenti:

Art. 1

L'*offerta della vita* è una nuova fattispecie dell'*iter* di beatificazione e canonizzazione, distinta dalle fattispecie *sul martirio* e *sull'eroicità delle virtù.*

Art. 2

L'offerta della vita, affinché sia valida ed efficace per la beatificazione di un Servo di Dio, deve rispondere ai seguenti criteri:

a) offerta libera e volontaria della vita ed eroica accettazione *propter caritatem* di una morte certa e a breve termine; nesso tra l'offerta della vita e la morte prematura;

b) esercizio, almeno in grado ordinario, delle virtù cristiane prima dell'offerta della vita e, poi, fino alla morte;

c) esistenza della fama di santità e di segni, almeno dopo la morte;

d) necessità del miracolo per la beatificazione, avvenuto dopo la morte del Servo di Dio e per sua intercessione.

Art. 3

La celebrazione dell'Inchiesta diocesana o eparchiale e la relativa *Positio* sono regolate dalla Costituzione apostolica *Divinus perfectionis Magister* del 25 gennaio 1983, in *Acta Apostolicae Sedis* Vol. LXXV (1983, 349-355), e dalle *Normae servandae in inquisitionibus ab Episcopis facendis in Causis Sanctorum* del 7 febbraio dello stesso anno, in *Acta Apostolicae Sedis* Vol. LXXV (1983, 396-403), salvo quanto segue.

Art. 4

La *Positio* sull'offerta della vita deve rispondere al *dubium*: *An constet de heroica oblatione vitae usque ad mortem propter caritatem necnon de virtutibus christianis, saltem in gradu ordinario, in casu et ad effectum de quo agitur*.

Art. 5

Gli articoli seguenti della citata Costituzione Apostolica sono così modificati:

Art. 1:

«*Ai Vescovi diocesani, agli Eparchi e a quanti ad essi sono equiparati dal diritto, nell'ambito della loro giurisdizione, sia d'ufficio, sia ad istanza dei singoli fedeli o di legittime associazioni e dei loro rappresentanti, compete il diritto di investigare circa la vita, le virtù,* l'offerta della vita *o il martirio e la fama di santità,* di offerta della vita o *di martirio, sui presunti miracoli, ed eventualmente, sul culto antico del Servo di Dio, di cui si chiede la canonizzazione*».

Art. 2,5:

«*L'Inchiesta sui presunti miracoli si faccia separatamente da quella sulle virtù,* sull'offerta della vita o *sul martirio*».

Art. 7,1:

«*studiare le cause loro affidate con i collaboratori esterni e preparare le Positiones sulle virtù,* sull'offerta della *vita o sul martirio*».

Art. 13,2:

«*Se il Congresso giudicherà che la causa è stata istruita secondo le norme di legge, stabilirà di affidarla a uno dei Relatori; il Relatore, a sua volta, aiutato da un collaboratore esterno, farà la Positio sulle virtù,* sull'offerta della vita *o sul martirio, secondo le regole della critica agiografica*».

Art. 6

Gli articoli seguenti delle citate *Normae servandae in inquisitionibus ab Episcopi facendis in Causis Sanctorum* sono così modificati:

Art. 7:

«*La causa può essere recente o antica; è detta recente, se il martirio, le virtù o* l'offerta della vita *del Servo di Dio possono essere provati attraverso le deposizioni orali di testimoni oculari; è detta antica quando le prove relative al martirio o le virtù possono essere desunte soltanto da fonti scritte*».

Art. 10, 1°:

«*nelle cause sia recenti che antiche, una biografia di un certo valore storico sul Servo di Dio, se esiste, o, in mancanza di questa, un'accurata relazione cronologica sulla vita e le attività del Servo di Dio, sulle virtù* o sull'offerta della vita *o sul martirio, sulla fama di santità e di miracoli, senza omettere ciò che pare contrario o meno favorevole alla causa stessa*».

Art. 10, 3°:

«*solo nelle cause recenti, un elenco delle persone che possono contribuire a esplorare la verità sulle virtù* o sull'offerta della vita *o sul martirio del Servo di Dio, come pure sulla fama di santità e di miracoli, oppure impugnarla*».

Art. 15, a:

«*Ricevuta la relazione, il Vescovo consegni al promotore di giustizia o ad un altro esperto tutto ciò che è stato acquisito fino a quel momento, affinché possa preparare gli interrogatori utili ad indagare e mettere in luce la verità circa la vita, le virtù,* l'offerta della vita *o il martirio, la fama di santità,* di offerta della vita *o di martirio del Servo di Dio*».

Art. 15, b:

«*Nelle cause antiche gli interrogatori riguardino soltanto la fama di santità,* di offerta della vita *o di martirio ancora presente e, se è il caso, il culto reso al Servo di Dio in tempi più recenti*».

Art. 19:

«*A provare il martirio, l'esercizio delle virtù o* l'offerta della vita *e la fama dei miracoli di un Servo di Dio che sia appartenuto a qualche istituto di vita consacrata, i testimoni presentati devono essere, in parte notevole,*

estranei; a meno che ciò sia impossibile, a motivo della particolare vita del Servo di Dio».

Art. 32:

«*L'inchiesta sui miracoli dev'essere istruita separatamente dall'inchiesta sulle virtù o* sull'offerta della vita *o sul martirio e si svolga secondo le norme che seguono*».

Art. 36:

«*Sono proibite nelle chiese le celebrazioni di qualunque genere o i panegirici sui Servi di Dio, la cui santità di vita è tuttora soggetta a legittimo esame. Ma anche fuori della chiesa bisogna astenersi da quegli atti che potrebbero indurre i fedeli a ritenere a torto che l'inchiesta, fatta dal vescovo sulla vita e sulle virtù, sul martirio o* sull'offerta della vita *del Servo di Dio, comporti la certezza della futura canonizzazione dello stesso Servo di Dio*».

Tutto ciò che ho deliberato con questa Lettera Apostolica in forma di *Motu proprio,* ordino che sia osservato in tutte le sue parti, nonostante qualsiasi cosa contraria, anche se degna di particolare menzione, e stabilisco che venga promulgato mediante la pubblicazione sul quotidiano *"L'Osservatore Romano",* entrando in vigore il giorno stesso della promulgazione e che, successivamente, sia inserito in *Acta Apostolicae Sedis*.

Dato a Roma, presso San Pietro, il giorno 11 luglio 2017, quinto del Nostro Pontificato.

FRANCESCO PP.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

Exarchia Apostolica Africae Occidentalis et Centralis in Eparchiam sub titulo Annuntiationis Maronitarum extollitur.

FRANCISCUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Qui familiam suam bonis operibus eruditam conservat et sic praesentibus eonsolatur praesidiis. ut hauriat aquas in gaudio de fontibus ipsius Salvatoris (cfr *Is* 12, 3), Eiusdem gregis utilitati et profectui consulentes, omnia disponere eontendimus, per quae animarum salus ac spiritualis fidelium fructus eidem praestentur. His admoti sensibus, in Ecclesiarum particularium necessitatum studium incumbentes, mentem Nostram convertimus ad dilectos christifideles Ecclesiae Antiochenae Maronitarum, qui in Africa Occidentali et Centrali commorantur. Proinde, dum catholicae huius Ecclesiae inspicimus bonum providaque fovemus incrementa, Synodi Episcoporum Ecclesiae Maronitarum favorabili habito voto auditoque Venerabilis Fratris Nostri Praefecti Congregationis pro Ecclesiis Orientalibus consilio, Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, eandem Exarchiam Apostolicam Africae Occidentalis et Centralis in Eparchiam titulo *Annuntiationis Maronitarum* nuncupandam extollimus.

Huius novae Eparchiae sedem in urbe Ibadensi in Nigeria collocandam decernimus, ecclesiae in eadem Deo in honorem Beatae Mariae Virginis Dominae Nostrae ab Annuntiatione dicatae gradum et dignitatem ecclesiae Cathedralis tradentes, cunctis consentaneis concessis iuribus et privilegiis, et hanc Eparchiam Apostolicae Sedi immediate subiectam, cuius Patronam apud Deum Beatam Mariam Virginem ab Annuntiatione renuntiamus.

Cetera vero secundum normas Codicis Canonum Ecclesiarum Orientalium temperentur.

Deum tandem quaesumus, ut populi Eius, recto ecclesialium rerum ordine composito, sit cor unum et anima una ac virtute magna semper reddant

christifideles testimonium Iesu, cuius gratia Ecclesiae universae corpus concordia vigeat et stabili unitate firmetur.

Hanc denique Constitutionem Nostram iugiter ratam esse volumus, contrariis quibuslibet rebus non obstantibus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die duodetricesimo mensis Februarii, anno Domini bismillesimo duodevicesimo, Pontificatus Nostri quinto.

De mandato Summi Pontificis
PETRUS card. PAROLIN
Secretarius Status

Leonardus Sapienza, *Protonot. Apost.*
Francus Piva, *Protonot. Apost.*

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 399.200

II

In Republica Islamica Mauritaniae Nuntiatura Apostolica conditur.

FRANCISCUS P.P.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Neminem latet, estque iamdudum usu comprobatum, quantum soleat exsistere utilitatis e publicis officiorum rationibus, quae Apostolicae Sedi cum Civitatibus intercedunt. Quo firmiores ideo redderentur publicae necessitudines inter Sanctam Sedem et Rempublicam Islamicam Mauritaniae, visum est Nobis Apostolicam Nuntiaturam ibi erigi posse. Quae cum ita sint, de communi igitur utriusque partis voto auditaque Congregatione pro Gentium Evangelizatione, Nos, Apostolica Nostra potestate harumque Litterarum virtute, in Republica Islamica Mauritaniae *Nuntiaturam Apostolicam* constituimus, cuius sedem «pro nunc» in urbe Dakaria collocamus, cum omnibus iuribus, privilegiis, honoribus, praerogativis et indultis, quae praeter mutua pacta conventa canonumque 362-367 ad normam Codicis Iuris Canonici, huiusmodi Legationum propria sunt.

Has denique Litteras, in forma Brevis maioris expeditas, nunc et in posterum ratas esse volumus, contrariis quibuslibet rebus non obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IX mensis Decembris, anno MMXVI, Pontificatus Nostri quarto.

De mandato Summi Pontificis
PETRUS card. PAROLIN
Secretarius Status

Leonardus Sapienza, *Protonot. Apost.*

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 366.547

LITTERAE APOSTOLICAE

I

Dei Servis Iosephae Martínez Pérez et XI Sociis e Congregatione Filiarum a Caritate necnon Dolores Broseta Bonet laicae Beatorum Martyrum honores decernuntur.

FRANCISCUS PP.

Ad perpetuam rei memoriam. — «Quis nos separabit a caritate Christi? Tribulatio an angustia an persecutio an fames an nuditas an periculum an gladius? ... Sed in his omnibus supervincimus per eum, qui dilexit nos» (*Rom* 8, 35 et 37).

Mysterium amoris et doloris, quod Paulus Apostolus describit, impletum est iterum per passiones quas, fide repletae, Serva Dei Iosepha Martínez Pérez et Sociae eius subierunt, quae, in vitae plenitudine, propter suam fidem et caritati deditionem atrociter sunt interfectae.

Filiae Caritatis Sancti Vincentii de Paul in urbe Valentia visibilem vultum caritatis Ecclesiae ostendebant, pauperes et infirmos curantes, educationi et valetudinis curationi necnon operibus pro societatis bono intentae, tam in publico quam in privato ambitu. Anno MCMXXXVI communitates Filiarum a Caritate XII numerabantur in urbe Valentina atque XXIII in locis vicinis, quae simul sumptae sex et quingentae numerabantur. In oppido vulgo *Segorbe,* Castilione, fuit communitas IX sororum quae in valetudinario municipali, scholis, hospitio, nido infantium, mensa publica vestiarioque publico servitium praestabant. Quandoquidem illae fidei et caritatis erant testes, e valetudinariis, collegiis, asylis et e domibus beneficentiae sunt expulsae. His communitatibus suppressis, sorores ubique dispersae sunt: aliae se contulerunt ad familias suas, carceribus innumerisque periculis sese committentes, aliae in domos vel in securitatis hospitia confugerunt. Plus quam autem CC sorores comprehensae sunt, quarum nonnullae in carcerem oppidi *Alacuás* sunt adductae, in quo coactis laboribus sunt subiectae. Aliae vero morti occubuerunt post liberationem e carcere.

Inter peirsecutiones adversus religionem anno MCMXXXVI, XII Filiae a Caritate Sancti Vincentii de Paul necnon iuvenis laica quae sorores adiuvabat apud collegium in *Bétera,* Valentinae, mortem martyrii acriter subierunt a mense Augusto ad mensem Decembrem anni MCMXXXVI. Inique comprehensae turpiter sunt infectae.

Nunc sequuntur earum nomina atque nativitatis et martyrii loca:

1. Iosepha Martínez Pérez, H.C., nata in *Alberique,* Valentiae, die V mensis Augusti anno MDCCCXCVIII, martyr in *Llosa de Ranes,* Valentiae, die XV mensis Octobris anno MCMXXXVI.

2. Martina Vázquez Gordo, H.C., nata in *Cuéllar,* Segoviae, die XXX mensis Ianuarii anno MDCCCLXV, martyr in *Algar de Palancia,* Valentiae, die IV mensis Octobris anno MCMXXXVI.

3. Iosepha Laborra Goyeneche, H.C., nata in *Sangüesa,* Navarrae, die VI mensis Februarii anno MDCCCLXIV; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris anno MCMXXXVI.

4. Carmen Rodríguez Barazal, H.C., nata in *Cea,* Auriae, die XXVI mensis Martii anno MDCCCLXXVI; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris anno MCMXXXVI.

5. Maria del Pilar Nalda Franco, H.C., nata in *Algodonales,* Gadibus, die XXIV mensis Maii anno MDCCCLXXI; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris anno MCMXXXVI.

6. Stephania Irisarri Irigaray, H.C., nata in *Peralta* Navarrae, die XXVI mensis Decembris anno MDCCCLXXVIII; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris anno MCMXXXVI.

7. Isidora Izquierdo García, H.C., nata in *Páramo del Arroyo,* Burgi, die II mensis Ianuarii anno MDCCCLXXXV; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris anno MCMXXXVI.

8. Ioachima Rey Aguirre, H.C., nata in *Begoña,* Flaviobrigae, die XXIII mensis Decembris anno MDCCCXCV; martyr in *Gilet,* Valentiae, die XXIX mensis Octobris anno MCMXXXVI.

9. Victoria Arregui Guinea, H.C., nata Flaviobrigae, die XIX mensis Decembris anno MDCCCXCIV; martyr in *Gilet,* Valentiae, die XXIX mensis Octobris anno MCMXXXVI.

10. Maria Rosaria Ciéroles y Gascón, H.C., nata Caesaraugustae die V mensis Octobris anno MDCCCLXXIII; martyr in *Benavites,* Valentiae, die XVIII mensis Augusti anno MCMXXXVI.

11. Michaëla Hernán Martínez, H.C., nata Burgi, die VI mensis Maii anno MDCCCLXXXI; martyr in *Benavites,* Valentiae, die XVIII mensis Augusti anno MCMXXXVI.

12. Maria Aloisia Bermúdez Ruiz, H.C., nata in *San Sordo-Sabugueira,* in Brigantino portu, die X mensis Octobris anno MDCCCXCIII; martyr in *Benavites,* Valentiae, die XVIII mensis Augusti anno MCMXXXVI.

13. Dolores Broseta Bonet, laica, nata in *Bétera,* Valentiae, die I mensis Ianuarii anno MDCCCXCII; martyr in *Picadero de Paterna,* Valentiae, die IX mensis Decembris MCMXXXVI.

Quarum martyrum fama apud Dei populum est diffusa sed in dies increvit. Anno MCMXLI incohata est collectio testimoniorum ac documentorum super earum martyrio, ita ut causa beatificationis in Archidioecesi Valentina initiaretur anno MCMLX. Die VII mensis Iunii anno MMIX habita est Sessio Ordinaria Patrum Cardinalium et Episcoporum. Praedecessor Noster Benedictus XVI die XXVII mensis Iunii anno MMXI iussit ut Congregatio de Causis Sanctorum decretum super martyrio conscriberet et insuper statuit ut beatificationis ritus in Hispania die XIII mensis Octobris anno MMXIII celebraretur. Nos Ipsi designavimus urbem Tarraconensem tamquam celebrationis sedem.

Hodie igitur, Tarracone in Hispania, de mandato Nostro, Venerabilis Frater Noster Angelus S.R.E. Cardinalis Amato, Praefectus Congregationis de Causis Sanctorum, textum Litterarum Apostolicarum legit, quibus Nos Dei Servas Iosepham Martínez Pérez et XI Socias e Congregatione Filiarum a Caritate necnon Dolores Broseta Bonet in Beatorum numerum adscribimus:

Nos vota Fratrum Nostrorum Iesu García Burillo, Episcopi Abulensis, Alfonsi Milián Sorribas, Episcopi Barbastrensis-Montisonensis, Aloisii S.R.E. Cardinalis Martínez Sistach, Archiepiscopi Barcinonensis, Marii Iceta Gavicagogeascoa, Episcopi Flaviobrigensis, Iosephi Emmanuelis Lorca Planes, Episcopi Carthaginensis in Hispania, Antonii Angeli Algora Hernando, Episcopi Civitatis Regalensis, Demetrii Fernández González, Episcopi Cordubensis, Iosephi Mariae Yanguas Sanz, Episcopi Conchensis, Raimundi del Hoyo López, Episcopi Giennensis, Ioannis Piris Frígola, Epis-

copi Illerdensis, Antonii Mariae S.R.E. Cardinalis Rouco Varela, Archiepiscopi Matritensis, Iesu Stephani Catalá Ibáñez, Episcopi Malacitani, Salvatoris Giménez Valls, Episcopi Minoricensis, Attilani Rodríguez Martínez, Episcopi Seguntini-Guadalaiarensis, Iacobi Pujol Balcells, Archiepiscopi Tarraconensis, Iosephi Angeli Saiz Meneses, Episcopi Terrassensis, Caroli Emmanuelis Escribano Subías, Episcopi Terulensis et Albarracinensis, Braulionis Rodríguez Plaza, Archiepiscopi Toletani, Henrici Benavent Vidal, Episcopi Dertosensis, Caroli Osoro Sierra, Archiepiscopi Valentini, necnon plurimorum aliorum Fratrum in Episcopatu multorumque Christifidelium explentes, de Congregationis de Causis Sanctorum consulto, auctoritate Nostra Apostolica facultatem facimus ut Servi Dei:

– Iosephus Maximus Moro Briz et IV Socii, presbyteri dioecesani;

– Maurus Palazuelos Maruri et XVII Socii, ex Ordine Sancti Benedicti; Iacobus Puig Mirosa et XVIII Socii, e Congregatione Filiorum Sacrae Familiae Iesu, Mariae et Ioseph, necnon Sebastianus Llorens Telarroja, laicus;

– Maria a Monte Serrato (in saeculo: Iosepha Maria Columnaris García Solanas) et VIII Sociae, religiosae professae Instituti Minimarum Discalceatarum Sancti Francisci de Paula, necnon Lucretia García Solanas, laica et vidua;

– Mauritius (in saeculo: Alexander) Íñiguez de Heredia Alzóla et XXIII Socii, religiosi professi ex Ordine Hospitalario Sancti Ioannis de Deo;

– Iosephus Guardiel Pujol, presbyter dioecesanus;

– Raimundus Ioachimus Castaño González et Iosephus Maria González Solís, presbyteri professi ex Ordine Fratrum Praedicatorum;

– Antonius Faúndez López, presbyter, et unus Socius, professi ex Ordine Fratrum Minorum, necnon duo presbyteri dioecesani;

– Hermenegildus ab Assumptione B.M.V. (in saeculo: Hermenegildus Iza y Aregita) et V Socii, ex Ordine Sanctissimae Trinitatis;

– Carmelus Maria Moyano Linares et IX Socii, presbyteri professi ex Ordine Carmelitarum;

– Iosephus Xavier Gorosterratzu et V Socii, e Congregatione Sanctissimi Redemptoris;

– Emmanuel Basulto Jiménez, Episcopus Giennensis, necnon III presbyteri dioecesani, unus seminarii alumnus et unus laicus;

– Victoria a Iesu (in saeculo: Francisca Agnes Maria ab Antiqua) Valverde González, religiosa Pii Instituti Calasanctiani Filiarum a Divina Pastora;

– Salvius Huix Miralpeix, Episcopus Illerdensis;

– Iosephus Nadal i Guiu et Iosephus Jordán Blecua, presbyteri dioecesani;

– Ioannes a Iesu (in saeculo: Vilaregut Farré) et III Socii, ex Ordine Fratrum Discalceatorum Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, necnon Paulus Segalá Solé, presbyter dioecesanus;

– Marianus Alcalá Pérez et XVIII Socii, ex Ordine Beatae Mariae Virginis de Mercede Redemptionis Captivorum;

– Chrysanthus (in saeculo: Casimirus González García), Aquilinus, Cyprianus Iosephus et LXIII Socii, ex Instituto Fratrum Maristarum a Scholis, necnon Raimundus Aemilianus Hortelano Gómez et Iulianus Aguilar Martín, laici;

– Emmanuel a Sacra Familia (in saeculo: Emmanuel Sanz Domínguez), presbyter professus et reformator Ordinis Sancti Hieronymi;

– Andreas a Palazuelo (in saeculo: Michael Franciscus González González) et XXXI Socii, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum;

– Theophilus Fernández de Legaría Goñi et IV Socii, presbyteri professi e Congregatione Sacrorum Cordium Iesu et Mariae necnon adorationis perpetuae Ss. Sacramenti altaris;

– Albertus Maria Marco Alemán et VIII Socii, ex Ordine Carmelitarum ab Antiqua Observantia, necnon Augustinus Maria García Tribaldos et XV Socii, ex Instituto Fratrum Scholarum Christianarum;

– Orentius Aloisius (in saeculo: Antonius Sola Garriga) et XVIII Socii, ex Instituto Fratrum Scholarum Christianarum, necnon Antonius Mateo Salamero, presbyter dioecesanus, et Iosephus Gorostazu Labayen, laicus;

– Melchiora ab Adoratione Cortés Bueno et XIV Sociae, e Societate Filiarum a Caritate Sancti Vincentii de Paul;

– Aurelia (in saeculo: Clementina) Arambarri Fuente et III Sociae, religiosae professae Congregationis Servarum Mariae Ministrantium Infirmis;

– Maria Assumpta (in saeculo: Iuliana González Trujillano) et II Sociae, religiosae professae Congregationis Missionariarum Franciscalium a Matre Divini Pastoris;

– Ioannes Huguet Cardona, presbyter dioecesanus;

– Iosephus Maria Ruiz Cano, Iesus Hannibal Gómez Gómez, Thomas Cordero Cordero et XIII Socii, e Congregatione Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B.M.V.;

– Emmanuel Borrás i Ferré, Episcopus Auxiliaris Tarraconensis, Agapitus Modestus (in saeculo: Modestus Pamplona Falguera), ex Instituto Fratrum Scholarum Christianarum, et CXLV Socii, presbyteri et Seminarii alumni dioecesani, necnon religiosi ex Instituto Fratrum Scholarum Christianarum, ex Ordine Fratrum Discalceatorum Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, ex Ordine Sancti Benedicti, ex Ordine Fratrum Minorum Capuccinorum, e Congregatione Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B.M.V., e Tertio Ordine Carmelitarum a Magisterio;

– Fortunatus Velasco Tobar et XIII Socii, e Congregatione Missionis;

– Ioachimus Jovaní Marín et XIV Socii, e Sodalitate Sacerdotum Operariorum Dioecesanorum Cordis Iesu;

– Richardus Gil Barcelón, presbyter professus e Congregatione Parvi Operis a Divina Providentia, necnon Antonius Arrué Peiró, laicus;

– Iosepha Martínez Pérez et XI Sociae, e Congregatione Filiarum a Caritate, necnon Dolores Broseta Bonet, laica;

qui in Hispania vicesimo saeculo sanguinem suum effuderunt ad testimonium perhibendum Domino Iesu, Beatorum nomine in posterum appellentur, eorumque festum die sexta Novembris in locis et modis iure statutis quotannis celebrari possit. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Quae vero per has Litteras statuimus, ea firma esse volumus in perpetuum, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII mensis Octobris, anno Domini bis millesimo tertio decimo, Pontificatus Nostri primo.

De mandato Summi Pontificis
loco Secretarii Status

✠ PETRUS PAROLIN
Archiepiscopus tit. Aquipendiensis

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 20.928

II

Venerabili Servae Dei Mariae Teresiae Casini Beatorum honores decernuntur.

FRANCISCUS PP.

Ad perpetuam rei memoriam. — «Obsecro itaque vos, fratres, per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum» (*Rm* 12, 1).

Venerabilis Serva Dei Maria Teresia Casini ex ferventi contemplatione transverberati Cordis Christi caritatis et oblationis verum hausit spiritum, qui iter sanctitatis eius signavit. Assidua oratione ac mysterii eucharistici adoratione sese tamquam hostiam sacrosancto altaris Sacrificio pro bono Ecclesiae eiusque, qui presbyteri sunt, ministrorum adiunxit.

Die xxvil mensis Octobris anno MDCCCLXIV Tusculi in Italia nata est. Puella vix decem annorum dilectissimo patre orbata, Cryptam Ferratam cum matre demigravit. Primae Communionis occasione, desiderio sese Deo consecrandi exarsit. Providus ei fuit congressus cum Reverendo Patre Arsenio Pellegrini, monasterii ritus byzantini Sanctae Mariae Cryptensis abbate, qui eam in spiritualibus moderatus est ac per itinerarium eius in Deum benignitatis profectu suffulsit. Divinae voluntati hac via oboediit, quae ab ea petebat, ut infidelitatem et ingratitudinem presbyterorum eorum expiaret, qui vocationem suam plane non adimplent. In plenae oblationis gaudio, quae ei Cor Christi consolari sinebat, die I mensis Februarii anno MDCCCLXXXV monasterium Clarissarum a Sanctissima Conceptione in Urbe ingressa est, unde tamen biduo post, infirmae valetudinis causa, domum ei fuit revertendum. Moderatori spirituali iugiter fidelis, opus quoddam tunc incipiens ingressa est, quod Verarum Amantium Sacratissimi Cordis Iesu nuncupabatur, e quo denuo ob praematuram fundatricis mortem ad familiam eam oportuit redire. Quomodo itaque respondere posset ad vocationem Domini ac seipsam pro sanctificatione sacerdotum offerre recogitare coepit. Proinde, Cryptam Ferratam secessit intra moenia parvi habitaculi orationi omnino dedita. Iuvenes quaedam circa eam propediem convenerunt puellae eiusdem consilium vitae communicare cupientes. Exinde, Episcopo Tusculano Cardinale Seraphino Vannutelli fovente, maiorem aedem et cappellam exstruendas curavit, in qua sancta Eucharistia celebrari posset. Sorores vitae vacaverunt

contemplationis coram Iesu in sacramento pro sanctitate sacerdotum reparationis gratia suffultae. Hunc in spiritum oblationis demersa fundatrix sodales adhortabatur dicens: «Hostiae sumus viventes, quarum immolatio cotidie renovatur». Ineunte anno MCM, auspice novo Episcopo Tusculano Cardinale Francisco Satolli, opus suum pastoralibus navitatibus sacerdotum populique aperire statuit. Prima sic nata est, quae dici potest, officina pro iuvenibus puellis instituendis earundemque humana dignitate in societate provehenda, Opus scilicet Parvorum Amicorum Iesu, una cum Collegiis atque scholis, quae vividae factae sunt fomites vocationum. Venerabilis Serva Dei usque ad mortem vitam suam omnes in navitates impendit, quas cor eius pro bono sacerdotum, attentis necessitatibus temporum, suscitavit. Morbo laborans, conformitatem suam Christo crucifixo lecto dolenter adstricta perfecit. Caritatis spiritu speique virtute inflammato corde, ad lumen fidei iugiter incessit et communitati suae virtutum heroum modo exercitarum perhibuit testimonium. Filiarum suarum amore ac veneratione circumfusa, mane diei III mensis Aprilis anno MCMXXXVII in domo fundationis Cryptae Ferratae pie in Domino quievit.

Multiplicata sanctitatis fama Episcopum Tusculanum adduxit, ut Causam Beatificationis et Canonizationis iniret per celebrationem Processuum iure decretorum. Servatis iure statutis, Summus Pontifex sanctus Ioannes Paulus II die VII mensis Iulii anno MCMXCVII eam virtutes theologales, cardinales iisque adnexas in modum heroum coluisse decrevit. Demum, Beatificationis respectu, asserta mira sanatio subiecta est, quam Medicorum Collegium Congregationis de Causis Sanctorum in Sessione diei XXII mensis Maii anno MMXIV inexplicabilem secundum hodiernam scientiam medicam declaravit et Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum die XX mensis Novembris eodem anno intercessioni Venerabilis Servae Dei tribuit. Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria die XX mensis Ianuarii anno MMXV habita agnoverunt hanc sanationem verum miraculum divinitus patratum fuisse et Nosmet Ipsi concessimus, ut Congregatio de Causis Sanctorum Decretum super miraculo promulgaret, mandantes, proinde, ut ritus beatificationis sabbato XXXI mensis Octobris anno MMXV Tusculi perageretur.

Hodie igitur eadem in urbe de Nostro mandato Venerabilis Frater Noster Angelus S.R.E. Cardinalis Amato, S.D.B., Praefectus Congregationis de Causis Sanctorum, textum Litterarum Apostolicarum legit, quibus Nos Venerabilem Servam Dei Mariam Teresiam Casini in Beatorum numerum adscribimus:

Nos, vota Fratris Nostri Raphaelis Martinelli, Episcopi Tusculani, necnon plurimorum aliorum Fratrum in Episcopatu multorumque christifidelium explentes, de Congregationis de Causis Sanctorum consulto, auctoritate Nostra Apostolica facultatem facimus, ut Venerabilis Serva Dei Maria Teresia Casini, fundatrix Congregationis Sororum Oblatarum Sacratissimi Cordis Iesu, quae vitam sanctificandis devovit sacerdotibus, precibus et operibus eorum prosequens ministerium, Beatae nomine in posterum appelletur eiusque festum die undetricesima mensis Octobris in locis et modis iure statutis quotannis celebrari possit. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Quae autem his Litteris decrevimus, nunc et in posterum rata et firma esse volumus, contrariis quibuslibet rebus minime obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis Octobris, anno Domini bismillesimo decimo quinto, Pontificatus Nostri tertio.

De mandato Summi Pontificis
PETRUS card. PAROLIN
Secretarius Status

Loco ✠ Plumbi
In Secret. Status tab., n. 65.938

NUNTII

I

Occasione summi gradus Conventus G20 Hamburgi.

Ihrer Exzellenz Frau
Dr. Angela Merkel
Bundeskanzlerin der Bundesrepublik Deutschland

Im Anschluss an unsere kürzlich stattgefundene Begegnung im Vatikan und als Antwort auf Ihre freundliche Anfrage möchte ich Ihnen einige Überlegungen übermitteln, die ich, gemeinsam mit allen Hirten der katholischen Kirche, für wichtig erachte im Hinblick auf das nächste Treffen der Staats- und Regierungschefs der Gruppe der führenden Wirtschaftsnationen in der Welt und der höchsten Autoritäten der Europäischen Union (G20). Ich folge so auch einer Tradition, die von Papst Benedikt XVI. im April 2009 anlässlich des G20-Gipfeltreffens in London begonnen wurde. Mein Vorgänger schrieb auch Eurer Exzellenz im Jahr 2006, als Deutschland die Präsidentschaft der Europäischen Union und der G8 innehatte.

Zunächst möchte ich Ihnen und den in Hamburg zusammengekommenen Verantwortungsträgern meine Wertschätzung zum Ausdruck bringen für die umgesetzten Bemühungen zur Gewährleistung der Regierungsführung und der Stabilität der Weltwirtschaft unter besonderer Berücksichtigung der Finanzmärkte, des Handels, der steuerlichen Probleme und allgemeiner eines Weltwirtschaftswachstums, das inklusiv und nachhaltig ist (vgl. Kommuniqué des G20-Treffens in Hangzhou, 5. September 2016). Wie aus dem Arbeitsprogramm des Gipfels ersichtlich wird, sind diese Bemühungen untrennbar mit der Aufmerksamkeit verbunden, die den gegenwärtigen Konflikten und dem weltweiten Migrationsproblem gewidmet wird.

Im Apostolischen Schreiben *Evangelii gaudium*, der Programmschrift meines Pontifikats an die katholischen Gläubigen, habe ich vier Handlungsprinzipien für den Aufbau brüderlicher, gerechter und friedlicher Gesellschaften vorgeschlagen: *die Zeit ist mehr wert als der Raum; die Einheit wiegt mehr als der Konflikt; die Wirklichkeit ist wichtiger als die Idee* und *das Ganze ist dem Teil übergeordnet.* Diese Handlungslinien gehören freilich der jahrhundertealten Weisheit der ganzen Menschheit an, und deshalb

glaube ich, dass sie auch als Beitrag zu den Überlegungen für das Treffen in Hamburg und ebenso zur Bewertung seiner Ergebnisse nützlich sein können.

Die Zeit ist mehr wert als der Raum. Der Ernst, die Vielschichtigkeit und die wechselseitige Verbindung der weltweiten Probleme sind solcher Art, dass es für sie keine unmittelbaren und vollkommen zufriedenstellenden Lösungen gibt. Leider ist die Flüchtlingskrise, die vom Problem der Armut nicht zu trennen ist und durch bewaffnete Konflikte verschärft wird, ein Beweis dafür. Es ist hingegen möglich, Prozesse in Bewegung zu setzen, welche fortschreitende und nicht traumatisierende Lösungen bieten, die in verhältnismäßig kurzer Zeit zu einem freien Durchzug und zur Ansiedelung von Personen führen, was für alle von Vorteil ist. Diese Spannung zwischen Raum und Zeit, zwischen Begrenzung und Fülle erfordert jedoch eine genau gegensätzliche Bewegung im Denken der Regierenden und der Mächtigen. Eine wirksame Lösung, die sich notwendigerweise über einen Zeitraum erstreckt, wird nur möglich sein, wenn das Endziel des Prozesses bei seiner Planung klar vorgegeben ist. Es ist daher notwendig, dass im Verstand und im Herzen der Regierenden wie auch in jeder Phase der Umsetzung politischer Maßnahmen den Armen, den Flüchtlingen, den Leidenden, den Vertriebenen und den Ausgeschlossenen – ohne Unterschied von Nation, Volkszugehörigkeit, Religion oder Kultur – absoluter Vorrang eingeräumt wird und ebenso bewaffnete Konflikte abgelehnt werden.

An dieser Stelle kann ich nicht umhin, an die Staats- und Regierungschefs der G20 und an die ganze Weltgemeinschaft einen eindringlichen Appell zu richten hinsichtlich der tragischen Situation des Südsudans, des Tschadseebeckens, des Horns von Afrika und des Jemen, wo es dreißig Millionen Menschen gibt, die keine Nahrung und kein Wasser zum Überleben haben. Die dringende Aufgabe, sich diesen Situationen zu stellen und jenen Völkern unmittelbare Unterstützung zu geben, stellt ein Zeichen der Ernsthaftigkeit und der Aufrichtigkeit der Verpflichtung dar, mittelfristig die Weltwirtschaft zu reformieren. Zugleich ist es eine Gewähr für ihre gesunde Entwicklung.

Die Einheit wiegt mehr als der Konflikt. Die Geschichte der Menschheit stellt uns auch in unseren Tagen ein breites Panorama von aktuellen oder potentiellen Konflikten vor Augen. Der Krieg ist hingegen nie eine Lösung. In zeitlicher Nähe zum hundertsten Jahrestag der *Friedensnote Benedikts XV. an die Oberhäupter der kriegführenden Völker* liegt es mir am Herzen,

die Welt zu bitten, so vielen „unnützen Blutbädern“ ein Ende zu setzen. Das Ziel des G20-Gipfels und anderer ähnlicher jährlicher Treffen besteht darin, die wirtschaftlichen Differenzen friedlich zu lösen und gemeinsame Finanz- und Handelsregeln zu finden, die die integrale Entwicklung aller erlauben, um die Agenda 2030 und die Ziele einer nachhaltigen Entwicklung zu erfüllen (vgl. Kommuniqué des G20-Treffens in Hangzhou). Dies wird jedoch nicht möglich sein, solange sich nicht alle Seiten dafür einsetzen, die Konfliktebenen wesentlich zu vermindern, den gegenwärtigen Rüstungswettstreit zu stoppen und auf eine unmittelbare oder mittelbare Beteiligung an den Konflikten zu verzichten als auch sich zu einigen, auf ehrliche und transparente Weise über alle Meinungsverschiedenheiten zu diskutieren. Es besteht ein tragischer Widerspruch und eine Inkonsequenz zwischen der scheinbaren Einheit in gemeinsamen Foren zu wirtschaftlichen oder sozialen Themen einerseits und der aktiven oder passiven Zustimmung zu kriegerischen Auseinandersetzungen andererseits.

Die Wirklichkeit ist wichtiger als die Idee. Die verhängnisvollen Ideologien der ersten Hälfte des 20. Jahrhunderts sind durch neue Ideologien der absoluten Autonomie der Märkte und der Finanzspekulation ersetzt worden (vgl. *Evangelii gaudium*, 56). Diese hinterlassen eine schmerzliche Spur des Ausschlusses, des Wegwerfens und sogar des Todes. Die bedeutenden politischen und wirtschaftlichen Erfolge des letzten Jahrhunderts waren hingegen immer von einem gesunden und klugen Pragmatismus geprägt. Dieser war von der Vorrangstellung des Menschen geleitet wie auch vom Bestreben, auf der Grundlage der Achtung des einzelnen und aller Bürger verschiedene und zuweilen gegensätzliche Wirklichkeiten zu integrieren und aufeinander abzustimmen. So bitte ich Gott, dass der Hamburger Gipfel durch das Beispiel jener Verantwortungsträger in Europa und der Welt inspiriert werde, die dem Dialog und der Suche nach gemeinsamen Lösungen durchweg den Vorzug gegeben haben: Schuman, De Gasperi, Adenauer, Monnet und viele andere.

Das Ganze ist dem Teil übergeordnet. Die Probleme werden im Konkreten und mit der ihren Besonderheiten geschuldeten Aufmerksamkeit gelöst. Solche Lösungen dürfen aber, um von Dauer zu sein, niemals die Gesamtsicht außer Acht lassen. Zugleich müssen sie mögliche Auswirkungen auf alle Länder und deren Bürger abwägen wie auch deren Ansichten und Meinungen respektieren. Hier möchte ich die Mahnung aufgreifen,

die Benedikt XVI. an den Londoner G20-Gipfel im Jahr 2009 richtete. Auch wenn es vernünftig ist, dass die G20-Gipfel sich auf die geringe Zahl der Länder beschränken, die 90% der Produktion von Gütern und Dienstleistungen weltweit stellen, so muss genau diese Situation die Teilnehmer zu einer vertieften Reflexion bewegen. Die Staaten und Menschen, deren Stimme auf der weltpolitischen Bühne am wenigsten Gewicht zukommt, sind gerade diejenigen, die am meisten unter den unheilvollen Folgen der Wirtschaftskrisen leiden, für die sie kaum oder keine Verantwortung tragen. Zugleich ist jene große Mehrheit, die wirtschaftlich betrachtet nur 10% des Ganzen ausmacht, jener Teil der Menschheit, der das höchste Potential hätte, um zum Fortschritt aller beizutragen. Somit ist es nötig, immer auf die Vereinten Nationen, auf ihre Programme und Agenturen wie auch auf die regionalen Organisationen Bezug zu nehmen; es ist nötig, internationale Verträge zu achten und einzuhalten sowie die multilateralen Beziehungen weiter zu fördern, damit die Lösungen wirklich universal und dauerhaft zum Wohl aller sein können (vgl. Benedikt XVI., *Schreiben an den Britischen Premierminister Gordon Brown*, 30. März 2009).

Ich lege diese Überlegungen als Beitrag zu den Arbeiten des G20-Gipfels vor im Vertrauen auf den Geist verantwortungsbewusster Solidarität, der alle Teilnehmer leitet. Ich erbitte dem Hamburger Gipfeltreffen Gottes Segen wie auch allen Bemühungen der internationalen Gemeinschaft, eine neue Ära einer innovativen, wechselseitig verbundenen, nachhaltigen, umweltfreundlichen und alle Völker und Menschen einschließenden Entwicklung zu gestalten (vgl. Kommuniqué des G20-Treffens in Hangzhou, 5. September 2016).

Gerne nehme ich die Gelegenheit wahr und versichere Eurer Exzellenz meine Hochachtung und Wertschätzung.

Aus dem Vatikan, am 29. Juni 2017

FRANZISKUS

II

Ad participes Primi Conventus Internationalis de Catechesi (Bonaëropoli, 11-14 Iulii 2017).

A Su Excelencia Mons. Ramón Alfredo Dus,
Arzobispo de Resistencia,
Presidente de la Comisión Episcopal de Catequesis y Pastoral Bíblica

Querido hermano:

Un cordial saludo a vos y a todos los que participarán en los diferentes encuentros de formación que ha organizado la Comisión Episcopal de Catequesis y Pastoral Bíblica.

San Francisco de Asís, cuando uno de sus seguidores le insistía para que le enseñara a predicar, le respondió de esta manera: «Hermano, [cuando visitamos a los enfermos, ayudamos a los niños y damos comida a los pobres] ya estamos predicando». En esta bella lección se encuentra encerrada la vocación y la tarea del catequista.

En primer lugar, la catequesis no es un «trabajo» o una tarea externa a la persona del catequista, sino que se «es» catequista y toda la vida gira entorno a esta misión. De hecho, «ser» catequista es una *vocación de servicio en la Iglesia*, lo que se ha recibido como don de parte del Señor debe a su vez transmitirse. De aquí que el catequista deba volver constantemente a aquel primer anuncio o «kerygma» que es el don que le cambió la vida. Es el anuncio fundamental que debe resonar una y otra vez en la vida del cristiano, y más aún en aquel que está llamado a anunciar y enseñar la fe. «Nada hay más sólido, más profundo, más seguro, más denso y más sabio que ese anuncio» (*Evangelii Gaudium*, 165). Este anuncio debe acompañar la fe que está ya presente en la religiosidad de nuestro pueblo. Es necesario hacerse cargo de todo el potencial de piedad y amor que encierra la religiosidad popular para que se transmitan no sólo los contenidos de la fe, sino para que también se cree una verdadera escuela de formación en la que se cultive el don de la fe que se ha recibido, a fin de que los actos y las palabras reflejen la gracia de ser discípulos de Jesús.

El catequista *camina desde y con Cristo*, no es una persona que parte de sus propias ideas y gustos, sino que se deja mirar por él, por esa mirada que hace arder el corazón. Cuanto más toma Jesús el centro de nuestra vida,

tanto más nos hace salir de nosotros mismos, nos descentra y nos hace ser próximos a los otros. Ese dinamismo del amor es como el movimiento del corazón: «sístole y diástole»; se concentra para encontrarse con el Señor e inmediatamente se abre, saliendo de sí por amor, para dar testimonio de Jesús y hablar de Jesús, predicar a Jesús. El ejemplo nos lo da él mismo: se retiraba para rezar al Padre e inmediatamente salía al encuentro de los hambrientos y sedientos de Dios, para sanarlos y salvarlos. De aquí nace la importancia de la catequesis «mistagógica» que es el encuentro constante con la Palabra y con los sacramentos y no algo meramente ocasional previo a la celebración de los sacramentos de iniciación cristiana. La vida cristiana es un proceso de crecimiento y de integración de todas las dimensiones de la persona en un camino comunitario de escucha y de respuesta (cf. *Evangelii Gaudium*, 166).

El catequista es además *creativo*; busca diferentes medios y formas para anunciar a Cristo. Es bello creer en Jesús, porque él es «el camino, y la verdad y la vida» (*Jn* 14, 6) que colma nuestra existencia de gozo y de alegría. Esta búsqueda de dar a conocer a Jesús como suma belleza nos lleva a encontrar nuevos signos y formas para la transmisión de la fe. Los medios pueden ser diferentes pero lo importante es tener presente el estilo de Jesús, que se adaptaba a las personas que tenía ante él para hacerles cercano el amor de Dios. Hay que saber «cambiar», adaptarse, para hacer el mensaje más cercano, aun cuando es siempre el mismo, porque Dios no cambia sino que renueva todas las cosas en él. En la búsqueda creativa de dar a conocer a Jesús no debemos sentir miedo porque él nos precede en esa tarea. Él ya está en el hombre de hoy, y allí nos espera.

Queridos catequistas, les doy las gracias por lo que hacen, pero sobre todo porque caminan con el Pueblo de Dios. Los animo a que sean alegres mensajeros, custodios del bien y la belleza que resplandecen en la vida fiel del discípulo misionero.

Que Jesús los bendiga y la Virgen santa, verdadera «educadora de la fe», los cuide.

Y, por favor, no se olviden de rezar por mí.

Vaticano, 5 de julio de 2017

FRANCISCO

III

Ad participes Congressus Internationalis «Laudato si' y Grandes Ciudades» (in urbe S. Sebastiani Fluminis Ianuarii, 13-15 Iulii 2017).

A Su Eminencia el Cardenal Lluís Martínez Sistach
Arzobispo emérito de Barcelona

Querido hermano:

Lo saludo atentamente, como también a todos los que toman parte en el evento: Congreso Internacional «*Laudato si'* y Grandes Ciudades».

En la Carta encíclica *Laudato si'* hago referencia a varias necesidades físicas que tiene el hombre de hoy en las grandes ciudades y que necesitan ser afrontadas con *respeto*, *responsabilidad* y *relación*. Son tres «R» que ayudan a interactuar de forma conjunta ante los imperativos más esenciales de nuestra convivencia.

El *respeto* es la actitud fundamental que el hombre ha de tener con la creación. Ésta la hemos recibido como un don precioso y debemos esforzarnos para que las generaciones futuras puedan seguir admirándola y disfrutándola. Este cuidado debemos enseñarlo y transmitirlo. San Francisco de Asís afirmaba en su Cántico a las Criaturas: «Loado seas, mi Señor, por la hermana *agua*, la cual es muy útil y humilde y preciosa y casta». En estos adjetivos se expresa la belleza e importancia de este elemento, que es indispensable para la vida. Como otros elementos creados, el agua potable y limpia es expresión del amor atento y providente de Dios por cada una de sus creaturas, siendo un derecho fundamental, que toda sociedad debe garantizar (cf. *Laudato si'*, 30). Cuando no se le presta la atención que merece se transforma en fuente de enfermedades y su escasez pone en peligro la vida de millones de personas. Es un deber de todos crear en la sociedad una conciencia de respeto por nuestro entorno; esto nos beneficia a nosotros y a las generaciones futuras.

La *responsabilidad* ante la creación es el modo con el que debemos interactuar con ella y constituye una de nuestras tareas primordiales. No podemos quedarnos con los brazos cruzados, cuando advertimos una grave disminución de la calidad del aire o el aumento de la producción de residuos que no son adecuadamente tratados. Estas realidades son consecuencia de

una forma irresponsable de manipular la creación y nos llaman a ejercer una responsabilidad activa para el bien de todos. Además, comprobamos una indiferencia ante nuestra casa común y, lamentablemente, ante tantas tragedias y necesidades que golpean a nuestros hermanos y hermanas. Esta pasividad demuestra la « pérdida de aquel sentido de responsabilidad por nuestros semejantes sobre el cual se funda toda sociedad civil » (*Laudato si'*, 25). Cada territorio y gobierno debería incentivar modos de actuar responsables en sus ciudadanos para que, con inventiva, puedan interactuar y favorecer la creación de una casa más habitable y más saludable. Poniendo cada uno lo poco que le corresponde en su responsabilidad, se estará logrando mucho.

Se observa en las grandes ciudades, como también en las zonas rurales, una creciente falta de *relación*. Con independencia de la causa que lo produce, el flujo constante de personas genera una sociedad más plural, multicultural, que es un bien, produce riqueza y crecimiento social y personal; pero también hace que esta sociedad sea cada vez más cerrada y desconfiada. La falta de raíces y el aislamiento de algunas personas son formas de pobreza, que pueden degenerar en guetos y originar violencia e injusticia. En cambio, el hombre está llamado a amar y a ser amado, estableciendo vínculos de pertenencia y lazos de unidad entre todos sus semejantes. Es importante que la sociedad trabaje conjuntamente en ámbito político, educativo y religioso para crear relaciones humanas más cálidas, que rompan los muros que aíslan y marginan. Esto se puede lograr a través de agrupaciones, escuelas, parroquias, etc., que sean capaces de construir con su presencia una red de comunión y de pertenencia, para favorecer una mejor convivencia y lograr superar tantas dificultades. De esta manera, « cualquier lugar deja de ser un infierno y se convierte en el contexto de una vida digna » (*Laudato si'*, 149).

Encomiendo a la intercesión de la Virgen Santa, Reina de cielo y tierra, estas jornadas de estudio y de reflexión. Que su consejo y guía oriente sus decisiones en favor de una ecología integral que proteja nuestra casa común y construya una civilización cada vez más humana y solidaria.

Por favor, les pido que recen por mí; y ruego al Señor que los bendiga.

Vaticano, 12 de junio de 2017

FRANCISCO

IV

Ad participes Occursus Nationalis iuvenum apud Sanctuarium de Aparecida (in Brasilia, 29-30 Iulii 2017).

Queridos jovens,

Saúdo afetuosamente a vocês, jovens do Brasil, reunidos em Aparecida para o encerramento do Projeto «Rota 300», nesse Ano Mariano que comemora os 300 anos do achado da imagem de Nossa Senhora nas águas do Rio Paraíba do Sul.

Para tal ocasião, gostaria de ressaltar um aspecto da Mensagem que lhes escrevi este ano, para a XXXII Jornada Mundial da Juventude: a Virgem Maria é um precioso exemplo para a juventude e um auxílio na caminhada pela estrada da vida. Para que vocês possam perceber esta verdade, não são necessárias grandes reflexões; basta contemplar a imagem da Mãe Aparecida, durante a peregrinação que farão ao seu Santuário Nacional. Eu mesmo fiz essa experiência, quando aí estive em 2007, por ocasião da V Conferência do Episcopado Latino-americano e, depois em 2013, durante a JMJ no Rio de Janeiro.

Pude ali descobrir no olhar terno e maternal da Virgem morena e nos olhos da gente simples que a contemplava, o segredo da esperança que move o povo brasileiro a enfrentar com fé e coragem os desafios de cada dia. Pude também contemplar a força revolucionária de uma Mãe carinhosa que move o coração de seus filhos a saírem de si mesmos com grande ímpeto missionário, como aliás vocês fizeram durante a semana missionária, que acabam de concluir no Vale do Paraíba. Parabéns por este testemunho!

Caros amigos, em meio às incertezas e inseguranças de cada dia, em meio à precariedade que as situações de injustiça criam ao redor de vocês, tenham uma certeza: Maria é um sinal de esperança que lhes animará com um grande impulso missionário. Ela conhece os desafios em que vocês vivem. Com sua atenção e acompanhamento maternos, lhes fará perceber que não estão sozinhos. Nesse sentido, vale a pena recordar a história daqueles pescadores pobres, que depois de uma pesca sem grandes resultados, no rio Paraíba do Sul, lançaram mais uma vez as suas redes e foram surpreendidos com uma imagem partida de Nossa Senhora, coberta de lama. Primeiro acharam

o corpo, logo em seguida a cabeça. Como comentei aos Bispos brasileiros em 2013, o fato traz em si um simbolismo muito significativo: aquilo que estava dividido, volta à unidade, como o coração daqueles pescadores, como o próprio Brasil colonial, dividido pela escravidão, que encontra sua unidade na fé que aquela imagem negra de Nossa Senhora inspirava (cf. *Discurso aos Bispos do Brasil*, 27/7/2013). Por isso, convido a que vocês também deixem que seus corações sejam transformados pelo encontro com Nossa Mãe Aparecida. Que Ela transforme as «redes» da vida de vocês — redes de amigos, redes sociais, redes materiais e virtuais —, realidades que tantas vezes se encontram dividas, em algo mais significativo: que se convertam numa comunidade! Comunidades missionárias «em saída»! Comunidades que são luz e fermento de uma sociedade mais justa e fraterna.

Assim integrados nas suas comunidades, não tenham medo de arriscar-se e comprometer-se na construção de uma nova sociedade, permeando com a força do Evangelho os ambientes sociais, políticos, econômicos e universitários! Não tenham medo de lutar contra a corrupção e não se deixem seduzir por ela! Confiantes no Senhor, cuja presença é fonte de vida em abundância, e sob o manto de Maria, vocês podem redescobrir a criatividade e a força para serem protagonistas de una cultura de aliança e assim gerar novos paradigmas que venham a pautar a vida do Brasil (cf. *Mensagem à Assembleia do CELAM*, 8/5/2017).

Possa o Senhor, pela intercessão da Virgem Aparecida, renovar em cada um de vocês a esperança e o espírito missionário. Vocês são a esperança do Brasil e do mundo. E a novidade, da qual vocês são portadores, já começa a construir-se hoje. Que Nossa Senhora, que em sua juventude soube abraçar com coragem o chamado de Deus em sua vida e sair ao encontro dos mais necessitados, possa ir na frente de vocês, guiando-lhes em todos os seus caminhos! E para tal, lhes envio a cada um, extensiva aos seus familiares e amigos, a Bênção Apostólica, pedindo que, por favor, não deixem de rezar também por mim.

Vaticano, 3 de julho de 2017

FRANCISCUS PP.

ACTA CONGREGATIONUM

CONGREGATIO DE CULTU DIVINO ET DISCIPLINA SACRAMENTORUM

Epistula circularis ad Episcopos de pane et vino pro Eucharistia adhibendis

1. La Congregazione per il Culto Divino e la Disciplina dei Sacramenti, per incarico del Santo Padre Francesco, si rivolge ai Vescovi diocesani (e ai loro equiparati a norma del diritto) per ricordare che ad essi, anzitutto, spetta provvedere degnamente a quanto occorre per la celebrazione della Cena del Signore (cf. *Lc* 22, 8.13). Al Vescovo, primo dispensatore dei misteri di Dio, moderatore, promotore e custode della vita liturgica nella Chiesa a lui affidata (cf. CIC can. 835 §1), compete di vigilare sulla qualità del pane e del vino destinati all'Eucaristia e, quindi, su coloro che li preparano. Allo scopo di essere d'aiuto, si richiamano le disposizioni esistenti e si suggeriscono alcune indicazioni pratiche.

2. Mentre finora sono state, in genere, alcune comunità religiose a prendersi cura di confezionare il pane e il vino per la celebrazione dell'Eucarestia, oggi questi si vendono anche nei supermercati, in altri negozi e tramite internet. Per non lasciare dubbi circa la validità della materia eucaristica, questo Dicastero suggerisce agli Ordinari di dare indicazioni in merito, ad esempio garantendo la materia eucaristica mediante appositi certificati.
L'Ordinario è tenuto a ricordare ai sacerdoti, in particolare ai parroci e ai rettori delle chiese, la loro responsabilità nel verificare chi provvede il pane e il vino per la celebrazione e l'idoneità della materia.
Spetta inoltre all'Ordinario informare e richiamare al rispetto assoluto delle norme i produttori di vino e di pane per l'Eucaristia.

3. Le norme circa la materia eucaristica, indicate nel can. 924 del CIC e ai numeri 319 – 323 dell'*Institutio generalis Missalis Romani,* sono già state spiegate nell'Istruzione *Redemptionis Sacramentum* di questa Congregazione (25 marzo 2004):

a) «Il pane utilizzato nella celebrazione del santo Sacrificio eucaristico deve essere azzimo, esclusivamente di frumento e preparato di recente, in modo che non ci sia alcun rischio di decomposizione. Ne consegue, dunque, che quello preparato con altra materia, anche se cereale, o quello a cui sia stata mescolata materia diversa dal frumento, in quantità tale da non potersi dire, secondo la comune estimazione, pane di frumento, non costituisce materia valida per la celebrazione del sacrificio e del sacramento eucaristico. È un grave abuso introdurre nella confezione del pane dell'Eucaristia altre sostanze, come frutta, zucchero o miele. Va da sé che le ostie devono essere confezionate da persone che non soltanto si distinguano per onestà, ma siano anche esperte nel prepararle e fornite di strumenti adeguati» (n. 48).

b) «Il vino utilizzato nella celebrazione del santo Sacrificio eucaristico deve essere naturale, del frutto della vite, genuino, non alterato, né commisto a sostanze estranee. [...] Con la massima cura si badi che il vino destinato all'Eucaristia sia conservato in perfetto stato e non diventi aceto. È assolutamente vietato usare del vino, sulla cui genuinità e provenienza ci sia dubbio: la Chiesa esige, infatti, certezza rispetto alle condizioni necessarie per la validità dei sacramenti. Non si ammetta, poi, nessun pretesto a favore di altre bevande di qualsiasi genere, che non costituiscono materia valida» (n. 50).

4. La Congregazione per la Dottrina della Fede, nella *Lettera circolare ai Presidenti delle Conferenze Episcopali circa l'uso del pane con poca quantità di glutine e del mosto come materia eucaristica* (24 luglio 2003, Prot. N. 89/78 – 17498), ha reso noto le norme riguardanti le persone che, per diverse e gravi motivazioni, non possono assumere pane normalmente confezionato o vino normalmente fermentato:

a) «Le ostie *completamente* prive di glutine sono materia invalida per l'Eucaristia. Sono materia valida le ostie *parzialmente* prive di glutine e tali che sia in esse presente una quantità di glutine sufficiente per ottenere la panificazione senza aggiunta di sostanze estranee e senza ricorrere a procedimenti tali da snaturare il pane» (A. 1-2).

b) «Il *mosto,* cioè il succo d'uva, sia fresco sia conservato sospendendone la fermentazione tramite procedure che non ne alterino la natura (ad es. congelamento), è materia valida per l'Eucaristia» (A. 3).

c) « Gli Ordinari sono competenti a concedere la licenza di usare pane a basso tenore di glutine o mosto come materia dell'Eucaristia a favore di un singolo fedele o di un sacerdote. La licenza può essere concessa abitualmente, finché duri la situazione che ne ha motivato la concessione » (C. 1).

5. La medesima Congregazione ha inoltre deciso che la materia eucaristica confezionata con organismi geneticamente modificati può essere considerata materia valida (cf. Lettera al Prefetto della Congregazione per il Culto Divino e la Disciplina dei Sacramenti, 9 dicembre 2013, Prot. N. 89/78 – 44897).

6. Quanti confezionano il pane e producono il vino per la celebrazione devono nutrire la coscienza che la loro opera è orientata al Sacrificio Eucaristico e ciò domanda loro onestà, responsabilità e competenza.

7. Al fine dell'osservanza delle norme generali, gli Ordinari possono utilmente accordarsi a livello di Conferenza Episcopale, dando indicazioni concrete. Attesa la complessità di situazioni e circostanze, come il venir meno del rispetto per l'ambito del sacro, si avverte la necessità pratica che, per incarico dell'Autorità competente, vi sia chi effettivamente garantisca la genuinità della materia eucaristica da parte dei produttori come della sua conveniente distribuzione e vendita.

Si suggerisce, ad esempio, che una Conferenza Episcopale possa incaricare una o più Congregazioni religiose oppure altro Ente in grado, di compiere le necessarie verifiche sulla produzione, conservazione e vendita del pane e del vino per l'Eucaristia in un dato Paese e in altri Paesi in cui vengano esportati. Si raccomanda anche che il pane e il vino destinati all'Eucaristia abbiano un conveniente trattamento nei luoghi di vendita.

Dalla sede della Congregazione per il Culto Divino e la Disciplina dei Sacramenti, 15 giugno 2017, solennità del Ss.mo Corpo e Sangue di Cristo.

Robertus Card. Sarah
Praefectus

✠ Arturus Roche
Archiepiscopus a Secretis

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

MESSANENSIS

Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Antonini Celona Sacerdotis Dioecesani Fundatoris Congregationis Sororum Ancillarum Reparatricum a Sacratissimo Corde Iesu (1873-1952)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Si autem in luce ambulemus, sicut ipse est in luce, communionem habemus ad invicem, et sanguis Iesu Filii eius mundat nos ab omni peccato» (*1 Io* 1, 7).

Dei Famulus Antoninus Celona tamquam fulgens eminet evangelicae vitae exemplum. Qui vocationis suae uti invitationis in ministerium semper fuit conscius et sacerdotium suum magna cum animi perseverantia vixit, fervido amore erga Christum Iesum suffultus, divinam voluntatem iugiter adimplere quaesivit.

Servus Dei in vico vulgo *Ganzirri* in provincia Messanae die 13 mensis Aprilis anno 1873 natus est. Admodum adulescens Seminarium Archiepiscopale ingressus est et die 21 mensis Decembris anno 1895 presbyteratu auctus. Dein, Romam missus est, ut studia Theologiae compleret, quibus expletis lauream in Theologia adeptus est una et licentiam in Iure Canonico. Roma reversus, ab Episcopo Oppidensi in Calabria rogatus est, ut illa in Dioecesi eum sequeretur muneribus fungens a Secretis et moderatoris spiritualis apud Seminarium loci. Undecim fere annos proinde eo in loco commoratus est, varia exercens officia atque sive Episcopi sive universi populi sibi comparans aestimationem.

Lugendum post terraemotum qui Messanam anno 1908 quassavit, necessitatem in patriam Dioecesim redeundi animadvertit, ut opus suum ad urbis reconstruendae utilitatem quod et ad spiritus et ad rerum pertinebat afferret. Illic canonici paenitentiarii ecclesiae Cathedralis accepit mandatum atque praedicationi sacramentoque reconciliationis ministrando ac spirituali moderationi omni studio et sollicitudine vacavit atque in pauperibus puerisque parentibus orbatis subveniendum summopere incubuit.

Navum exercens laborem, diversarum consociationum fovit ortum et die 2 mensis Februarii anno 1918 Congregationem Ancillarum Reparatricum a Sacratissimo Corde Iesu fundavit, Institutum vitae contemplativae simul et activae pro spiritualibus et culturalibus aetatis suae societatis necessitatibus.

Spiritualitate reparationis ducente, serena fiducia profundaque sedulitate innumeras probationes atque humiliationes expertus est, quae eum in necessitatem exilii procul Instituto aliquandiu pertraxerunt. Nam, Congregationem virorum fundandam Sororibus comparare expetebat, quam autem nullomodo efficere valuit.

Reparatio ei conversatio fuit Christi moribus innisa, incarnatio quaedam in mundo aetatis suae, quae eum induxit, ut tantum intellectum in rebus cotidianis et in ministerio viveret. Tacitus sane ac divinae voluntati omnino adhaerens ingentes aerumnas discordiasque ac conflictationes passus est, sed rationes illas perfecit, quas verbo et scriptis ad filias suas spirituales multis assidue docuerat. Conversatio eius, collustrante eucharistica et mariali spiritualitate, illa fuit humilis presbyteri actuositate et caritate referti, vitae sacerdotalis exemplaris illustris, cuius severitas quaedam indolis et morum summa cum cordis sollicitudine consentiebat. Reverendus Dominus Antoninus gloriam Dei perquisivit, viam sanctificationis per altum in Iesum amorem emensus est et derelictis omnibus adiuvandis perquam attendit, quod porro consilium fuit ab ipso Sororibus suis commissum.

Ultimis annis vitae valetudo eius admodum in peius ruit, sed Servus Dei dies perseveravit in oratione, studiis et densis litteris, quae multum nobis conferunt ad discendas animi naturam et spiritualitatem atque ad eadem illius aetatis intellegenda adiuncta. Complorantibus omnibus, Servus Dei, itinere perfecto in mundo virtute bonoque referto, in vico *Ganzirri* die 15 mensis Octobris anno 1952, filiabus spiritualibus benedictis, communitatis invocata continua instauratione, seipsum offerens pabulum pro opere reparationis, pie in Domino quievit.

Ob sanctitatis famam Causa Beatificationis et Canonizationis apud Curiam Archiepiscopalem Messanensem-Liparensem-Sanctae Luciae inita est per celebrationem Inquisitionis dioecesanae a die 24 mensis Aprilis anno 1984 ad diem 3 mensis Februarii anno 1997, quam duo Processus Rogatoriales apud Curias Archiepiscopalem Agrigentinam et Episcopalem Calatayeronensem secuti sunt, quorum omnium auctoritas et vis iuridica ab hac Congregatione de Causis Sanctorum die 6 mensis Martii anno 1998 probatae sunt. *Positione*

confecta, iuxta consuetudinem, die 23 mensis Ianuarii anno 2014 in Congressu Peculiari Consultorum Theologorum prospero cum exitu disceptatum est an Servus Dei more heroum virtutes christianas exercuisset. Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria diei 19 mensis Maii anno 2015, cui egomet ipse Angelus Cardinalis Amato praefui, professi sunt Servum Dei virtutes theologales, cardinales iisque adnexas in modum heroum exercuisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per infrascriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine iisque adnexis in gradu heroico Servi Dei Antonini Celona, Sacerdotis Dioecesani, Fundatoris Congregationis Sororum Ancillarum Reparatricum a Sacratissimo Corde Iesu, in casu et ad effectum de quo agitur*.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 5 mensis Iunii a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

SPEDIENSIS-SARZANENSIS-BRUGNATENSIS

Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Italae Mela Christifidelis Laicae Oblatae Benedictinae Monasterii Sancti Pauli in Urbe (1904-1957)

DECRETUM SUPER MIRACULO

Venerabilis Serva Dei Itala Mela Spediae die 28 mensis Augusti anno 1904 orta est. Admodum iuvenis fidem relinquit, quem rursus comperit et per sacramenta Reconciliationis et Euchanstiae vixit. Anno 1923 ingressa est *Foederationem Universitariam Catholicam Italicam* seu vulgo *F.U.C.I.* ibique Reverendum Dominum Ioannem Baptistam Montini (postea Beatum Pontificem Paulum VI), Eminentissimum Cardinalem Schuster (nunc Beatum) et denique Reverendum Patrem Augustinum Gemelli cognovit. Post lauream docere incepit. Signa vocationis religiosam ad vitam secundum benedictinam spiritualitatem percepit, tamen eo aegrotam se invenit eo ut mense Martii anno 1929 febri ardentissima corriperetur et de ipsa vita fere desperaretur. Nihilominus novitiatum explere potuit. In his rerum adiunctis, Serva Dei Amori misericordi se victimam tradidit et magis magisque in mysterii Trinitatis contemplationem toto animo adeo se immersit, ut nomen Mariae a Trinitate susciperet. Anno 1933 consecrationem Oblatae Benedictinae Monasterii Santi Pauli in Urbe emisit. Multas inter aerumnas viam perfectionis in caritate exquisivit. In annis varias experientias extraordinariae spiritualitatis percepit et praesentiam persecutricem daemonii agnovit. Die 29 mensis Aprilis anno 1957 Genuae spiritum reddidit. Anno 2014 Summus Pontifex Franciscus heroicitatem eius virtutum agnovit declaravitque.

Ad beatificationem obtinendam, haec Causae Postulatio, huius de Causis Sanctorum Congregationis iudicio praesumptam miraculosamque infantis a partu recentis sanationem subiecit, quae anno 1999 Sarzanae, in provincia Spediae, evenit. Infantis mater sanam et regularem graviditatem tulerat; tamen fere in fine gestationis gravis sanguinis profluvium evenit, quod paucis post diebus duae haemorragiae secutae sunt. Repente in valetudinario recepta mulier partui caesareo subiecta est, a quo autem propter anomalam fetus positionem valde laboravit. De infantis sorte confestim desperabatur: enim nimius pallor, absentia cordis palpitationis respirationisque et defectus reactionis ad externas excitationes una cum aliis pathologicis adfectionibus pessimum exitum iactabant.

Superioribus diebus de difficilibus condicionibus mulieris gestantis edocta, abbatissa Monasterii Clarissarum Monialium Sarzanae intercessionem Venerabilis Servae Dei impetrare incepit. Religiosa familiam cognoscebat et de evolutione rerum percontabatur. Cum Abbatissa primo diluculo diei 8 mensis Februarii anno 1999 una cum sororibus ad Venerabilem implorandam sollicitatis in orationem intenderet, perfectissima coincidentia temporis infans prima signa redintegrationis suae valetudinis ostendit, in vespere autem eiusdem diei normalem respirationem recuperavit et sua sponte ad alimentum appetivit. Sequentes medicae investigationes infantis perfectam constantemque sanationem sine damnis propter defectum inductionis oxygeni casum pro explorato habuerunt.

Patent concursus temporis et consequentia inter Venerabilis invocationem et infantis sanationem, quae deinceps, naturali socialique vita pollens, sana fuit.

De hac sanatione, miraculosa aestimata, iuxta Curiam ecclesiasticam Spediensem-Sarzanensem-Brugnatensem a mense Ianuarii ad mensem Iunii anno 2003 Inquisitio dioecesana celebrata est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 27 mensis Ianuarii anno 2006 est approbata. Medicorum Consilium Dicasterii in Sessione diei 15 mensis Ianuarii anno 2015 declaravit sanationem, celerem, perfectam, constantem et ex scientiae legibus inexplicabilem fuisse. Die 21 mensis Aprilis anno 2015 Peculiaris Theologorum Consultorum actus est Congressus, qui positivum praebuit consilium. Die 3 mensis Novembris anno 2015 Patres Cardinales et Episcopi se congregaverunt, me Cardinale Angelo Amato praesidente.

Et in utroque Coetu, sive Consultorum sive Cardinalium et Episcoporum, posito dubio an de miraculo divinitus patrato constaret, responsum affirmativum prolatum est.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de miraculo a Deo patrato per intercessionem Venerabilis Servae Dei Italae Mela, Christifidelis laicae, Oblatae Benedictinae Monasterii Sancti Pauli in Urbe, videlicet de celeri, perfecta ac constanti sanatione cuiusdam modo natae a «grave asfissia perinatale, arresto cardiorespiratorio e shock ipovolemico»*.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 14 mensis Decembris a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

LAUDENSIS seu CREMONENSIS

Canonizationis Beati Vincentii Grossi Sacerdotis Dioecesani Fundatoris Instituti Filiarum Oratorii (1845-1917)

DECRETUM SUPER MIRACULO

Beatus Vincentius Grossi in oppido v.d. *Pizzighettone* iuxta Cremonam die 9 mensis Martii anno 1845 natus est. Paenultimus decem filiorum iam a pueritia vocationis signa ad sacerdotium percepit, qua re Seminarium dioecesanum frequentavit. Die 22 mensis Maii anno 1869 presbyteratu auctus est. Prima munera ei commissa in paroeciis dioecesis explevit et anno 1873 parochus vici v.d. *Regona di Pizzighettone* nominatus est. Incolae loci aliquo tempore religiosum cultum deserebant, quapropter Vincentius summum studium et curam adhibuit, ut, parvo annorum intervallo sicut etiam sodales dictitabant, vicus fere «conventiculus» diceretur. Singularem curam iuvenibus reservavit, eodem providentiali tempore quo Sanctus Ioannes Bosco iuvenibus Augustae Taurinorum operebatur: instituit enim «oratorium» iuxta cubicula domus canonicae et praecipue Institutum Filiarum Oratorii fundavit. Missiones ad populum studio suo et auxilio Venerabilis Domini Petri Trabattoni valde diffudit. Anno 1883 Servus Dei loci v.d. *Vicobellignano*, cuius in finibus methodismi sectatores propagati erant, parochus nominatus est. Istis in condicionibus Servus Dei hominum etiam non catholicorum bonam existimationem et benevolentiam consecutus est. Anno 1917 vehementes dolores stomachi percepit, indicium peritonitidis fulminantis, quae die 7 mensis Novembris eiusdem anni eum mortali e vita eripuit. Summus Pontifex Paulus VI die 1 mensis Novembris anno 1975 eum in numero Beatorum ascripsit.

Canonizationis respectu, Causae Postulatio iudicio huius Congregationis de Causis Sanctorum miram quandam sanationem neonatae gravi anhaemia affectae subiecit.

Casus anno 1991 in finibus Cremonae evenit. Puellula inducto partu edita fuit et iam a primordiis inter ancipitia dimicavit: enim corporis ponderis exiguitate, utroque torto pediculo congenito et denique post duobus mensibus repentina sanguinis circulationis intermissione valde affligebatur. Morbus anhaemiae quae dicitur *Blekfmam-Diamond* longe gravior videbatur

et, ut curaretur dum medullae osseae donator compatibilis desiderabatur, cortisonica et vitaminica medicamenta domi adhibebantur. De puellulae vita infausta prognosis tam quoad invaliditatem quam quoad praematurum decessum dicta est.

Hac puellulae et familiae in terribili condicione, quaedam Soror Filiarum Oratorii matrem infantis adhortata est, ut fide et constantia intercessionem Beati Vincentii Grossi, Fundatoris eiusdem Instituti Filiarum Oratorii, ad sanationem filiae obtinendam impetraret. Parvulae infirmae familia in oratione simul coaluit, cuius aliqui ad Beati sacellum in oppido Laude Pompeia, orantes et rogantes, imaginibus et duobus reliquiis Beati instantibus, se contulerunt. Repente infantis valetudo profecit, nec amplius chirurgica sectio ad medullam redintegrandam necessaria fuit et modico tempore puellula omnino sana evenit. Sequentes medicae inquisitiones praesentes ac praegressas molestias omnino absentes declaraverunt. Patuerunt concursus temporis et nexus causalis inter invocationem Beati et infantis sanationem, quae deinceps penitus sana et sociali vita pollens fuit.

De sanatione mira aestimata, iuxta Curiam Cremonensem a die 2 mensis Maii anno 2007 ad diem 13 mensis Maii anno 2010 Inquisitio dioecesana celebrata est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 15 mensis Octobris anno 2011 est approbata. Medicorum Consilium huius Dicasterii diei 20 mensis Novembris anno 2014 declaravit sanationem celerem, perfectam, constantem et ex scientiae legibus inexplicabilem fuisse. Die 5 mensis Februarii anno 2015 Congressus actus est Peculiaris Theologorum Consultorum, positivo cum exitu. Die 14 mensis Aprilis anno 2015 Patres Cardinales et Episcopi se congregaverunt, me Cardinale Angelo Amato praesidente. Et in utroque Coetu, sive Consultorum sive Cardinalium et Episcoporum, posito dubio an de miraculo divinitus patrato constaret, responsum affirmativum prolatum est.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de miraculo a Deo patrato per intercessionem Beati Vincentii Grossi, Sacerdotis Dioecesani, Fundatoris Instituti Filiarum Oratorii, videlicet de celeri, perfecta ac constanti sanatione cuiusdam puellulae a «grave anemia diseritropoietica congenita di tipo II».*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 5 mensis Maii a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

BAIOCENSIS et LEXOVIENSIS-SAGIENSIS

Canonizationis Beati Ludovici Martin Christifidelis Laici et Patrisfamilias (1823-1894) et Beatae Mariae Azeliae Guérin Christifidelis Laicae et Matrisfamilias (1831-1877)

DECRETUM SUPER MIRACULO

Servus Dei Ludovicus Martin Burdigalae die 22 mensis Augusti anno 1823 natus est. Iam inde a pueritia se ardenter petivit sacerdotem fieri, sed eius postulatio est divino consilio recusata. Postea novit et uxorem duxit Mariam Azeliam Guérin, quae, octo annis iunior, in oppido vulgo *Saint-Denis-sur-Sarthon* die 23 mensis Decembris anno 1831 orta erat. Maria Azelia idem quoque iter a religiosae studio vitae ad res mundi, in quibus bona institutione humana arteque acu pingendi enitebat, erat emensa. Ex illorum coniugio nati sunt novem filii, quorum quattuor prima aetate decesserunt, quinque autem superstites filiae in monasterium deinde intraverunt: ultima de illis fuit Sancta Teresia a Iesu Infante. Id, quod fecit uterque Servus Dei, mirabile fuit coniugalis ac familiaris spiritualitatis testimonium: fidei et orationis vita cum negotiorum modis apte conserta; firma voluntati Dei adhaesio; virtutum pervestigatio cum constanti rerum peritia coniuncta; magnanimitas in adversis; rerum cura domesticarum benigne erga pauperes sollicitudini sociata. Maria Azelia, atroci affecta tumore, anno 1877 ad superos evolavit. Cui autem Ludovicus viginti duo etiam annos supervixit, filiarum educationi contemplationique deditus ac doloribus excruciatus. Anno 1894 in loco nuncupato *Arnières* obiit. Die 19 mensis Octobris anno 2008 duo Servi Dei in Beatorum numerum a Summo Pontifice Benedicto XVI adscripti sunt.

Canonizationis respectu, Causae Postulatio huius iudicio Congregationis de Causis Sanctorum a gravi haemorragia cerebrali assertam infantulae miram subiecit sanationem, quae Valentiae, intra Hispaniae fines, Octobri mense anno 2008 evenit. Illa, iam ab ortu, qui ante tempus evenerat, una cum exiguo corporis pondere gravem respirationis asperitatem et insufficientiam exhibebat. Intubata statim est subiectaque mechanicae ventilationi, sed eiusdem condiciones in peiorem partem sunt magis magisque mutatae: magna haemorragia cerebralis enim prodiit posteaque supervenerunt candidae ac staphylococci infectiones, quae generales parvulae condiciones

aggravaverunt. Multiplices curationes nullum profectum salutis sunt consecutae. Quadragesimo igitur die post illam natam status clinicus erat adeo gravis, ut metueretur de ipsa vita infantis.

Cuius pater illis in circumstantiis Carmelitarum Discalceatarum oppiduli *Serra*, non longe a Valentia, Monasterii Priorissae occurrit et ab eadem est invitatus ut a Domino per intercessionem Beati Ludovici Martin ac Beatae Mariae Azeliae Guérin parvae infirmae sanationem, una cum monialibus, peterent. Infantulae parentes alios quoque familiares, moniales necnon aliquos fideles sollicitarunt ut hanc secundum intentionem sacrum novendiale agerent. Perbrevi parvae infirmae condiciones meliores factae sunt, quas infectionum exstinctio, spirandi motus recuperatio absolutaque functionum restitutio sunt secutae, ita ut ipsa de nosocomio die 2 mensis Ianuarii anno 2009 dimitteretur. Ex inspectionibus medicis subsequentibus nullum praevisarum inevitabilium que gravis hemorragiae cerebralis consequentiarum signum eam manifestavisse deductum.

Qua de sanatione, pro miro adserta, a die 7 mensis Ianuarii ad diem 21 mensis Maii anno 2013 apud Curiam ecclesiasticam Valentinam instructa est Inquisitio dioecesana, cuius validitas iuridica Decreto die 4 mensis Aprilis anno 2014 ab hac Congregatione est adprobata. Dicasterii Medicorum Collegium, in sessione die 30 mensis Octobris anno 2014 habita, sanationem subitam, perfectam, stabilem ac propter exitus omnino absentes inexplicabilem secundum hodiernam scientiam medicam fuisse agnovit. Die 16 mensis Decembris anno 2014 Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum est factus. Die 17 mensis Martii anno 2015 Sessio Patrum Cardinalium et Episcoporum, cui egomet ipse Angelus Cardinalis Amato praefui, est celebrata. Et in utroque Coetu, sive Consultorum sive Cardinalium et Episcoporum, posito dubio an de miraculo divinitus patrato constaret, responsum affirmativum prolatum est.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de miraculo a Deo patrato per intercessionem Beati Ludovici Martin, Christifidelis Laici et Patrisfamilias, et Beatae Mariae Azeliae Guérin, Christifidelis Laicae et Matrisfamilias, videlicet de celeri, perfecta ac constanti sanatione cuiusdam puellae a «grave emorragia cerebrale di IV grado».*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 18 mensis Martii a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

CRACOVIENSIS

Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Ladislai Bukowiński Sacerdotis Dioecesani (1904-1974)

DECRETUM SUPER MIRACULO

Servus Dei Ladislaus Bukowiński natus est die 22 mensis Decembris anno 1904 in pago v.d. *Berdyczów*, qui olim Polonis in liminibus erat, hodie autem Ucrainis. Vocationem sacerdotalem libere secutus, die 28 mensis Iunii anno 1931 presbyteratu auctus est. Multis pastoralibus muneribus functus est et secundo bello mundiali exarso post sovieticam finium Polonorum invasionem, parochus ecclesiae cathedralis Luceoriensis nominatus est, tamen post paucos menses a bolscevichis deprehensus et captivitate octo annorum damnatus est. Ob rapidam Germanicorum militum provectionem sovietici captivos armis supprimere inceperunt. Una cum aliis captivis Servus Dei fucilatione moriturus erat, cum glans plumbea falleret eum vitans. Insecuta sunt adiuncta temporis valde complexa in vita eius Nationis, in quibus Servus Dei actuosissimus in pastorali et assistentiali opera maxime evadit erga iudeos et victimas, quae illis in locis persecutione ob genus et discrimina passae erant. Mense Ianuario anno 1945 ad opus decem annorum in pago *Czelabinsk* et iuxta metalla loci *Zezkazgan* in Cazastania damnatus est; cum autem anno 1954 auctoritates eum remitterent, stabiliter residere in Cazastania voluit et post ulteriorem in carcere detrusionem ministerium suum iuxta homines illic praesentes et originarios multis e nationibus exercuit. Post innumeros labores et postuma dirae captivitatis signa die 3 mensis Decembris anno 1974 Caragandae mortuus est. Die 22 mensis Ianuarii anno 2015 Summus Pontifex Franciscus heroicas virtutes eius agnovit.

Beatificationis respectu, Causae Postulatio iudicio huius Congregationis de Causis Sanctorum miram quandam sacerdotis in Dioecesi Caragandensi in Cazastania sanationem subiecit, qui die 11 mensis Iunii anno 2011 cum pila luderet una cum seminarü alumnis statim sensus perdidit et inter convulsiones in terram cecidit. In valetudinario gravissima diagnosis quoad vitam edita est, in coma condicio enim omnino evasit. Sequenti die etiam febris acuta et artuum inferiorum convulsiones accesserunt. Medici de redintegratione penitus desperaverunt.

Iam primum quidam fideles, sacerdotes, sorores et seminarii alumni chorali oratione intercessionem Venerabilis Servi Dei, cuius cultus in Cazastania valde diffusus erat, ut aegrotus sanaretur, invocaverunt. Etiam Episcopus Auxiliaris Sanctae Mariae in Astana aegrotum visitavit eumque Venerabilis Servi Dei reliquiis benedixit. Postmeridiano tempore eiusdem diei statim condicio in melius mutavit. Aegrotus rursus stimulis respondere incepit, febris defecit et cordis palpitatio ad normalem condicionem reducebatur, ad vesperem aegrotus fuit conscius et reactivus. Sequentibus in diebus aegroti valetudo amplius confirmabatur. Neurologicae physiologicaeque functiones secundum naturalem ordinem sine noxis redintegratae sunt, die 1 mensis Iulii aegrotus e valetudinario demissus est.

Evidens est concursus temporis et consequentia inter Venerabilis Servi Dei invocationem et sacerdotis sanationem, qui deinceps, naturali socialique vita pollens, sanus fuit.

De hac sanatione mira aestimata iuxta Curiam ecclesiasticam Caragandensem e die 22 ad diem 31 mensis Maii anno 2013 Inquisitio dioecesana celebrata est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 22 mensis Novembris anno 2013 est approbata. Medicorum Consilium Dicasterii in Sessione diei 30 mensis Aprilis anno 2015 declaravit sanationem celerem, perfectam, constantem et ex scientiae legibus inexplicabilem fuisse. Die 10 mensis Septembris anno 2015 Congressus actus est Peculiaris Theologorum Consultorum, positivo cum exitu. Die 1 mensis Decembris anno 2015 Patres Cardinales et Episcopi se congregaverunt, me Cardinale Angelo Amato praesidente.

Et in utroque Coetu, sive Consultorum sive Cardinalium et Episcoporum, posito dubio an de miraculo divinitus patrato constaret, responsum affirmativum prolatum est.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de miraculo a Deo patrato per intercessionem Venerabilis Servi Dei Ladislai Bukowiński, Sacerdotis Dioecesani, videlicet de celeri, perfecta ac constanti sanatione cuiusdam presbyteri ab «emorragia sub aracnoidea. Sindrome convulsiva».*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 14 mensis Decembris a.D. 2015.

ANGELUS CARD. AMATO, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

MONTIS REGALIS

Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Mariae a Iesu (in saeculo: Carolinae Santocanale) Fundatricis Congregationis Sororum Capuccinarum ab Immaculata Lapurdensi (1852-1923)

DECRETUM SUPER MIRACULO

Venerabilis Serva Dei Maria a Iesu (in saeculo: Carolina Santocanale) Panormi die 2 mensis Octobris anno 1852 nata est. Christiana in familia instituta, vicesimum fere annum aetatis agens signa vocationis religiosam ad vitam percepit et vivere suum absolutum propositum consecrationis et servitii incepit suumque accessum ad Eucharistiam valde crebriorem reddidit. Summi momenti et fere discriminans fuit cum Beato Iacobo Cusmano aditus, cuius opera caritativa, quae dicitur *Buccea pauperis* seu vulgo *Boccone del povero*, illis in annis Panormi et fere tota Sicilia large diffundebatur. Carolina franciscano regimine alliciebatur et toto animo ad Pauperculi Assisiensis spiritualitatem sequendam se dedit, vitam singulari austeritate degens. Aliae iuvenes mulieres una cum ea, quae nomen Mariae a Iesu interdum acceperat, convenerunt et illa secundum suum propositum «fieri voluit educatrix, soror caritatis, mater pauperum», prompta ad quodviscumque servitium explendum etiam humillimum. Die 8 mensis Decembris anno 1909 parva familia religiosa Cinisii, in provincia Panormitana, quae postea fiet Congregatio Sororum Capuccinarum ab Immaculata Lapurdensi, se adgregavit Ordini Fratrum Minorum Capuccinorum. Serva Dei die 27 mensis Ianuarii 1923 Cinisii mortali e vita migravit. Summus Pontifex Ioannes Paulus II anno 2000 virtutes heroicas eius agnovit.

Beatificationis respectu, Causae Postulatio huius Congregationis de Causis Sanctorum iudicio mirum quoddam in viro prodigium subiecit. Res autem, quod vero, respiciens ad gravem lapsum cuiusdam operarii, in Sicilia die 19 mensis Septembris anno 2003 evenit. Vir manualis societatis artis aedificatoriae operarius cum operam ad aedificandum sacellum dabat, in quo asservandae erant exuviae Venerabilis Servae Dei, deperdito aequilibrio ob tabulae defectionem, ab altitudine fere undecim metrorum praecipitavit, decidens in crepidinem caemento munitam, crusta marmoris operiendam. Statim vir consurrexit et comprehendit se nullum detrimentum consecutum esse nec dolorem nec impedimenta suis in motibus sensit. Solum indicium terribilis accidentis, dolor sinistro in pulsu fuit, simplicis fracturae causa.

In lapsu et statim ante contactum corporis cum solo, operarius quidam, viri collega, cum periculum animadverteret, sponte ad Venerabilem mentem suam intendit ad intercessionem impetrandam, ut collega incolumis ab illo terribili et gravissimo accidente exiret. Profecto enim vir incolumis surrexit et ad propinquum valetudinarium deductus est ibique compertum est virum omnino sanum esse. Accidens graves praevisas consequentias non produxit nec psychicae inspiciebantur difficultates.

De hoc prodigio miro aestimato iuxta Curiam ecclesiasticam Montis Regalis a die 17 mensis Iunii ad diem 4 mensis Decembris anno 2013 Inquisitio dioecesana celebrata est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 21 mensis Martii anno 2014 est approbata. Medicorum Dicasterii Consilium in Sessione diei 29 mensis Ianuarii anno 2015 declaravit prodigium ex scientiae legibus inexplicabile esse. Die 21 mensis Aprilis anno 2015 Peculiaris Theologorum Consultorum Congressus actus est, positivo cum exitu. Die 27 mensis Octobris anno 2015 Patres Cardinales et Episcopi se congregaverunt, me Cardinale Angelo Amato praesidente.

Et in utroque Coetu, sive Consultorum sive Cardinalium et Episcoporum, posito dubio an de miraculo divinitus patrato constaret, responsum affirmativum prolatum est.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de miraculo a Deo patrato per intercessionem Venerabilis Servae Dei Mariae a Iesu (in saeculo: Carolinae Santocanale), Fundatricis Congregationis Sororum Capuccinarum ab Immaculata Lapurdensi, videlicet de* «assenza di conseguenze mortali e di gravi lesioni viscerali e scheletriche a seguito di caduta da un'altezza di 11 metri, con impatto al suolo cementato».

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 14 mensis Decembris a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

SANCTI SALVATORIS IN AMERICA

Beatificationis seu Declarationis Martyrii Servi Dei Ansgarii Arnolfi Romero Galdámez Archiepiscopi Sancti Salvatoris in America († 1980)

DECRETUM SUPER MARTYRIO

«Ei, qui diligit nos et solvit nos a peccatis nostris in sanguine suo et fecit nos regnum, sacerdotes Deo et Patri suo, ipsi gloria et imperium in saecula saeculorum. Amen» (*Ap* 1, 5-6).

Servus Dei Ansgarius Arnolfus Romero Galdámez, ut qui toto pectore adhaesisset proposito voluntatique de Christi regno, suum Agni sanguini sanguinem sociavit, ut semet ipsum in donum pro populi salute totum traderet.

Servus Dei die 15 mensis Augusti anno 1917, in oppido v.d. *Ciudad Barrios*, in Republica Salvatoris, humili genere natus est. Secundus ex fratribus septem, cum christiana esset imbutus pietate, iam adulescens desiderium et animum pandit, ut sacerdos fieret.

Quem in finem Seminarii Sancti Michaelis alumnus factus animi virtutibus mentisque acie pariter eminuit. Superiores igitur, quos animus adulescentis in studia vehementer proclivis non fefellerat, Romam eum miserunt, qui litteris doctrinaque in Pontificia Universitate Gregoriana institueretur. Ibi vero sacrae Theologiae licentia modo donatus, primi tantum anni praelectiones audire potuit curriculi ad doctoris gradum assequendum; diris enim factis alterius belli mundialis in patriam redire coactus est, eum interea die 4 mensis Aprilis anno 1942 sacerdos in Urbe consecratus esset.

Parochi autem ministerium exercuit perinde in agris atque in oppido Sancti Michaelis, licet per annos non ita multos. Mox vero a Secretis fuit Episcopi prius, dein Salvatorianae Episcoporum Conferentiae itemque moderator exstitit spiritualis in nonnullis consociationibus motibusque ecclesialibus. Nec tamen tot tam gravibusque distentus erga proximos officiis orationem umquam neglexit, cum ex imo pectore Dominum amantissimo studio, Beatam Mariam Virginem ardentissima prosequeretur devotione. Eius enim vitae totius quasi solum et fundamentum exstitit fides altissima, quae velut anima genuina fuit actuositatis apostolicae illius.

Cum autem die 25 mensis Aprilis anno 1970 nominatus esset Episcopus auxiliaris civitatis Sancti Salvatoris, mox die 21 mensis Iunii eiusdem anni

consecratus est. Quadriennio post nominatus est Episcopus Sancti Iacobi de Maria, quod territorium inter pauperrimas illius Civitatis regiones numeratur. Ibi, cum vitam experiretur plebis maxima oppressae penuria et fera militum repressione male mulcatae in eum finem, ut exquisitius exspoliaretur a divitibus latifundia per illas partes possidentibus, maxime conscius sibi factus est, quo modo res se haberent. Die 3 mensis Februarii anno 1977 allatus est nuntius eum ad gradum Archiepiscopi Sancti Salvatoris evectum esse. Servus igitur Dei in habitaculum sibi elegit angustum quoddam cubiculum situm in sacristia sacelli in valetudinario, ubi degebant aegroti cancerosi in vitae confinio versantes. Res interea politicae et oeconomicae in dies peiores fiebant, cum praesertim increbrescerent negotia violenta, quibus sacerdotes quoque et religiosi et viri laici pariter afficiebantur: quorum in numero fuit Pater Rutilius Grande, Societatis Iesu sacerdos atque Episcopi amicus et cooperator, qui cum catechumenis duobus necatus est vix mense postquam in dioecesim Servus Dei ingressus erat.

Illis in adiunctis Ecclesia Salvatoriana pretium sanguinis ingentissimum fudit. Exercitus enim a factione dominante incitatus non dubitavit tum ecclesias violare et occupare tum excidia perpetrare nefanda. Servus Dei voce altissima tonuit nomine iustitiae, fretus doctrina sociali Ecclesiae, eius autem verba, per radiophoniam dioecesanam diffusa, apud exteras quoque gentes manifestarunt abiectionem iam intolerabilem in quam inciderat Respublica Sancti Salvatoris, bello intestino vastata.

Cogitata theologica, quibus Servus Dei ducebatur, nulla ratione politica germinabantur, cum potius sibi ille proponeret salutem hominis societatisque integram. Iniurias a latifundia possidentibus militibusque perpetratas cum propalam enuntiaret, numquam non plene inconstanterque amplexus est doctrinam et usum Ecclesiae, quippe qui res aedificandas censeret animo miti, omni violentia remota et detrectata. Quam ob rem, die 2 mensis Februarii anno 1980 in Athenaeo Belgico Lovaniensi, doctor honoris causa renuntiatus est propter operam indefesse navatam egenos defendendi gratia. Eodem praeterea anno Servus Dei magistros militum et viros armatos vocavit ad mutuam societatis hominum conciliationem: «Supplex» – inquit – «vos oro, precor, iubeo nomine Dei: "Cesset iam repressio!"».

Vir spe praeditus inconcussa numquam oblitus est ad quo eius pertineret vocatio et omni vitae tempore laetus serenusque degit vel in ipsis

aerumnis et calamitatibus, quae graviores etiam factae sunt circa extrema quidem vitae illius tempora, cum in natione eius iam terroris plena haud rari homines poenam capitis tulissent indicta causa, in odium fidei tantum. Propterea Servus Dei capitis damnatus est, quod christianus fuit idemque Episcopus. Id ceterum probe norat, sed, licet posset vitam conservare, ad pacta descendere firmissime detrectavit. Magnanimus ille fortisque vir, divinae sese voluntati totum committens, viris violentia ac temeritate excaecatis sua virtute responsum dedit.

Archiepiscopus enim die 24 mensis Martii anno 1980, cum divinam immolaret victimam in sacello valetudinarii, dum ad offertorii ritum se accingit, vulneratus est a quodam sicario, qui e vehiculo ante ostium collocato globulum emisit displosivum, qui citissimo cursu, Servi Dei humi procumbentis pectore transfosso, sanguinis fluxum suscitavit internum, quem repente mors secuta est.

Paucis post diebus exsequiae celebratae sunt magno populi concursu testimonium perhibentis de sanctitatis et martyrii fama, quae non ipso excidio illis diebus patrato a militibus contra fideles congregatos obrui vel extingui potuit. Ioannes Paulus II, Summus Pontifex, die 6 mensis Martii anno 1983, Servo Dei, cuius sepulcrum in ecclesia Cathedrali Sancti Salvatoris situm tunc visebat, obsequium praestitit.

Martyrii fama Servi Dei communitatem ecclesialem pervasit. Itaque diebus a 29 mensis Martii anno 1994 ad 1 mensis Novembris anno 1995, apud Curiam ecclesiasticam Sancti Salvatoris peracta est Inquisitio dioecesana, cuius validitatem iuridicam confirmavit haec Congregatio per Decretum diei 4 mensis Iulii anno 1997 datum. *Positione* confecta, Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum die 8 mensis Ianuarii anno 2015 convocatus prospero cum exitu perpendit. Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria congregati die 3 mensis Februarii anno 2009, me Card. Angelo Amato praesidente, confirmarunt Servum Dei interfectum esse propter fidem Christo et Ecclesiae strenue servatam.

De hisce omnibus rebus, referente subscripto Cardinale Praefecto, certior factus, Summus Pontifex Franciscus, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de martyrio eiusque causa Servi Dei Ansgarii Arnolfi Romero Galdámez, Archiepiscopi Sancti Salvatoris in America, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 3 mensis Februarii a. D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

BASILEENSIS

Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Nicolai Wolf Christifidelis Laici et Patrisfamilias (1756-1832)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

« Propter Sion non tacebo et propter Ierusalem non quiescam » (*Is* 62, 1).

Servus Dei Nicolaus Wolf von Rippertschwand exemplaris paterfamilias fuit, civis difficilioribus in tempestatibus diligens, actuosus christifidelis, qui ex animo Ecclesiam diligebat, vir sui populi vicissitudinum funditus particeps: suo in testimonio prophetae verba dilucide confirmabantur.

Servus Dei die 1 mensis Maii anno 1756 in fundo v.d. *Neuenkirch* apud Lucernam in Confoederatione Helvetica, quintus ex duodecim filiorum, natus est. Primam institutionem in brevi hiemalis scholae tempore habuit, a fratre autem latinam et italicam linguam aliquantum didicit. Nicolaus tamen legendi libros fuit studiosissimus, in primis de agriculturae progressu, sed etiam de sui temporis spiritualibus afflatibus, de religione et denique de historia. Ad varias bibliothecas aditu fruebatur.

Anno 1768 sua cum familia in civitatem *Rippertschwand* transmigravit. Iubilari anno 1775 Romae Sanctae Hebdomadis peregrinatione commoratus est. Haec experientia iuvenis agricolae in vita multum valuit. Iam antea, cum decimum octavum annum aetatis ageret, strenue decertavit ut quidam conventus Canthonis Lucernensis servarentur, tamen abhinc amor in Ecclesiam vehementissimus evenit.

Die 8 mensis Februarii anno 1779 Barbaram Müller uxorem duxit et e matrimonio novem filii nati sunt, quorum solummodo quinque supervixerunt. Familiaris vita Servi Dei secundum fidem et liturgicum calendarium omnino regebatur. Ipse filios in legendi, scribendi et computandi disciplina instituit. Tres filiae in conventum ingressae sunt, duo autem filii ad matrimonium accesserunt. Anno 1798 Antiqua Confoederatio decessit et Nicolaus Wolf ex politicis quaestionibus cruciatus est. Ut minister electus in novo Nationali Legumlatorum Coetu sanae reformationis bonam voluntatem una cum propositis et exspectationibus sustinuit; tamen de tricis, de machinationibus, de proditionibus et denique de effera politica valde laboravit. Nationalis Coetus Lucernensis singulo vix mense stetit et constitutionem democrati-

cam pro Canthone redigere debuisset, sed ob Francogallicas minas et arma Confoederatio Canthonum Constitutionem Unitatis Helveticae coacta est admittere, sui Status identitatem relinquens.

Hoc regimine perdurante, Nicolaus vidit conventus eiusque bona publicatum iri et vero interire ob interdictum novitias recipiendi, praeterea et suspensio decimae fuit, quae Ecclesiam opprimebat. Haec condicio sociales contentiones auxit.

Vere anni 1803 Napoleon Confoederatis novum ordinem foederalem in viginti et duo Canthonibus dedit. Hac in vice Servus Dei in primo magno Lucernensis Canthonis Consilio electus est. Rursus novam constitutionem democraticam pro Canthone voluntas redigendi invalescit, Wolf tamen obiurgavit quod « nec fructibus experientiae uteretur nec in discussionibus antiquitatis et Sanctae Religionis principia invalerent ». Qua re munus dimisit, suas experientias et convinctiones studenti suo Iosepho Leu von Ebersol transmittens.

Illis annis Servus Dei donum supernaturale sanandi Iesu nomen invocando cognovit. Mirum in modum Nicolaus doloribus cruris, Iesu nomine invocato, sanatus est, singularem experientiam mysticam percipiens, ille per orationem ministrare inter finitimos aegrotos incepit. Multi enim eum requirebant ut sanarentur; ille autem iis instantiis semper promptus evasit, gerens una cum oratione et corporis et animi sanatione. Numquam pecuniam pro dono suo accepit. Haec experientia exemplaris et multis sacerdotibus fuit, etsi quidam dubium et oppositionem declaraverunt.

Recessus eius a politica renuntiationem suae sollertis studii in bonum populi non significavit; sed contra Servus Dei se efficaciore ministerio suppeditare fratribus posse intellexit, circa se enim congregare homines una cum quibus orare pro populo et Ecclesia incepit. Ipse omni vespere tres saltem per horas orabat. Gradatim in Canthone et etiam extra fines, fere reticulum coetuum hominum orantium constitutum est. Ad annum 1830 adversarii de hoc reticulo dictitabant esse fere *exercitum fidei*. Hic exercitus non a religiosis ducebatur, etsi aderant. Servus Dei laicus paterfamiliasque erat, non sine causa a primis biographi dicebatur *Pater lucis Fidei et Pater vitae Fidei Canthonis Lucernensis*.

Praecipua elementa « Patris Wolf » spiritualitatis, sicut dicebatur, eius immensus amor in Ecclesiam et eius viva participatio in eandem erant. Ab anno 1814 Status auctoritates eum aliquo modo coercere et impedire

inceperunt, quia suspicabantur eum de sectarismo sacerdotesque quosdam, ut de eo investigarent, deputaverunt. Sed a die 1 mensis Ianuarii anno 1815 Helvetici fines Dioecesis e iurisdictione Dioecesis Costantiensis disiungebantur et Vicariatus Generalis Apostolicus constitutus est, tantummodo Sedis Apostolicae subiectus. Nova iuridica dispositio, post primis inceptibus, Servum Dei valde iuvavit. qui enim auctoritatum permissu potuit donum supernaturalem suum libere exercere et populum pro bono Ecclesiae instituere. Status numquam eum impedivit et Lucernensi in Canthone libere agebat; deinde et media in Helvetia operam suam sine impedimento promovere potuit. Mense Septembri anno 1832, cum in conventu Sancti Urbani commoraretur, ille requirebatur ut mulierem aegrotam sanaret, quae eius oratione interposita consanescit. Insequenti dominica, post sanctae Missae celebrationem, cum multos aegrotos vicinis e locis, et maxime e Protestantium Bernensi regione curaret, Vespere facto, post hanc defatigatam diem, Nicolaus Wolf septuagesimum sextum annum aetatis agens, apoplectico ictu correptus est. Duas dies adhuc vixit. Amico suo sacerdoti haec extrema verba dixit: «Deus hoc omne fecit». Die 18 mensis Septembris anno 1832 vitales auras liquit. Eius exsequiae triumphalis pompa fuerunt usque ad *Neuenkirch* et testimonium perhibuerunt famae sanctitatis qua Servus Dei in vita etiam iuxta adversarios gavisus est.

Hac considerata fama sanctitatis, ab anno 1955 ad annum 1958 iuxta Curiam Basileensem Processus Ordinarius celebratus est, cui accessit e die 14 mensis Novembris anno 1997 ad diem 27 mensis Februarii anno 1998 Inquisitio dioecesana, quorum omnium iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 12 mensis Novembris anno 1999 est approbata. Die 22 mensis Novembris anno 2005 facta est Sessio Consultorum Historicorum. Exarata *Positione*, secundum normas disceptatum est an Servus Dei virtutes heroum in modum exercuisset. Positivo cum exitu, die 5 mensis Maii anno 2015 Peculiaris Congressus Theologorum actus est et die 17 mensis Novembris anno 2015 Ordinaria in Sessione Patres Cardinales et Episcopi se congregaverunt, me Angelo Cardinale Amato praesidente, et agnoverunt Servum Dei virtutes theologales, cardinales et adnexas heroum in gradum exercuisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die

declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, iisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Nicolai Wolf, Christifidelis Laici et Patrisfamilias, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 14 mensis Decembris a.D. 2015.

Angelus Card. Amato, S.D.B.
Praefectus

L. ✠ S.

✠ Marcellus Bartolucci
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

CONGREGATIO PRO EPISCOPIS

PERUSINAE-CIVITATIS PLEBIS et ARRETINAE-CORTONENSIS-BITURGENSIS seu BURGI SANCTI SEPULCHRI

De finium mutatione

DECRETUM

Quo aptius christifidelium pastorali curae consuli possit, Em.mus P.D. Gualtierus S.R.E. Cardinalis Bassetti, Archiepiscopus Metropolita Perusinus-Civitatis Plebis, et Exc.mus P.D. Richardus Fontana, Archiepiscopus-Episcopus Arretinus-Cortonensis-Biturgensis seu Burgi Sancti Sepulchri, auditis votis Em.mi P.D. Iosephi S.R.E. Cardinalis Betori, Archiepiscopi Metropolitae Florentini, et Consiliorum Presbiteralium praefatarum dioecesium, ab Apostolica Sede expostulaverunt ut memoratarum circumscriptionum ecclesiasticarum fines paululum immutarentur.

Congregatio pro Episcopis, rata huiusmodi immutationem animarum bono profuturam, vigore specialium facultatum sibi a Summo Pontifice Francisco, Divina Providentia PP., tributarum, oblatas preces accipiendas censuit.

Quapropter praesenti Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent, a dioecesi Arretina-Cortonensi-Biturgensi seu Burgi Sancti Sepulchri partem territorii paroeciae civiliter nuncupatae «San Giovanni Evangelista, in Terontola, in provincia di Arezzo» seiungit et territorio paroeciae civiliter nuncupatae «San Martino in Borghetto di Tuoro», in archidioecesi Perusina-Civitatis Plebis, adnectit.

Ad haec perficienda Congregatio pro Episcopis deputat Exc.mum P.D. Hadrianum Bernardini, Archiepiscopum titulo Faleritanum et in Italia Apostolicum Nuntium, necessarias et opportunas eidem tribuens facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad eandem Congregationem pro Episcopis authenticum exemplar actus peractae exsecutionis remittendi.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Congregationis pro Episcopis, die 15 Iulii 2017.

Marcus card. Ouellet
Praefectus

L. ✠ S.

Udo Breitbach
Subsecretarius

PROVISIO ECCLESIARUM

Latis decretis a Congregatione pro Episcopis, Sanctissimus Dominus Franciscus Pp., per Apostolicas sub plumbo Litteras, iis quae sequuntur Ecclesiis sacros praefecit Praesules:

die 29 Iunii 2017. — Cathedrali Ecclesiae Sancti Hyacinthi, R.D. Michaëlem Rodembourg, Societatis Missionariorum a Sanctis Apostolis sodalem, hactenus eiusdem societatis Consiliarium Generalem atque paroeciae Sancti Antonii de Padua in oppido vulgo dicto Longueuil Curionem.

die 30 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Acapulcanae, Exc.mum D. Leopoldum González González, hactenus Episcopum Tapacolensem.

die 5 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Castrensis Galbae, R.D. Iosephum Nuzík, e clero archidioecesis Olomucensis, ibique Vicarium Generalem et Canonicum Capituli Metropolitani, quem deputavit Auxiliarem eiusdem archidioecesis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Vagensis, R.D. Antonium Basler, e clero archidioecesis Olomucensis, ibique paroeciae Sancti Michaëlis in civitate Olomucensi Curionem, Cancellarium Curiae et Canonicum Capituli Metropolitani, quem deputavit Auxiliarem eiusdem archidioecesis.

die 7 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Mediolanensi, Exc.mum D. Marium Henricum Delpini, hactenus Episcopum titularem Stephaniacensem et Auxiliarem Mediolanensem.

— Cathedrali Ecclesiae Pineroliensi, R.D. Derium Olivero, e clero dioecesis Fossanensis, ibique hactenus Vicarium Generalem.

die 8 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Caeci Abulensis, R.D. Ioannem Gabrielem Diaz Ruiz, e clero archidioecesis Camagueyensis, ibique hactenus Parochum.

die 11 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Iunellensi, R.D. Andream E. Bellisario, Congregationis Missionis Sodalem, hactenus Rectorem Ecclesiae Concathedralis Dominae Nostrae Guadalupensi dicatae in urbe Ancoragiensi.

die 11 Iulii 2017. — Cathedrali Ecclesiae Clevelandensi, Exc.mum D. Nelsonium Iesum Perez, hactenus Episcopum titularem Catrensem et Auxiliarem dioecesis Petropolitanae in Insula Longa.

die 12 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Brixiensi, Exc.mum D. Petrum Antonium Tremolada, hactenus Episcopum titularem Massitensem et Auxiliarem Mediolanensem.

die 14 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Anconitanae-Auximanae, Exc.mum D. Angelum Spina, hactenus dioecesis Sulmonensis-Valvensis Episcopum.

die 18 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Caeretanae, R.D. Iacobum Morandi, Congregationis pro Doctrina Fidei Secretarium, cum archiepiscopali dignitate.

— Cathedrali Ecclesiae Maris Platensis, R.D. Gabrielem Antonium Mestre, e clero eiusdem dioecesis Vicarium Generalem.

die 22 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Bararitanae, R.D. Faustinum Burgos Brisman, Congregationis Missionis sodalem, Moderatorem Provincialem Societatis Filiarum Caritatis in regione vulgo nuncupata Caraibi, quem deputavit Auxiliarem Metropolitanae Ecclesiae Sancti Dominici.

die 27 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Civitatis Guayanensis, R.D. Helizandrum Terán Bermúdez, O.S.A., hactenus Vicarium Provincialem Ordinis Fratrum S. Augustini in Venetiola.

die 29 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Tagbilaranae, R.D. Mel Rey M. Uy, e clero Rombloniensi, ibique hactenus oeconomum et secretariatus de rebus pastoralibus moderatorem.

die 31 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Casalensi, R.D. Ioannem Sacchi, e clero dioecesis Bugellensis, ibique hactenus Vicarium Generalem et paroeciae Sanctae Mariae in coelum Assumptae in oppido *Viliano Bugellensi* Parochum.

die 1 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Evriensi-Corbiliensi-Exonensi, Exc.mum D. Michaëlem Pansard, hactenus Episcopum Carnutensem.

die 2 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Crucis Axeatae, R.D. Hugonem Richardum Araya, e clero dioecesis Rivi Quarti Immaculatae Conceptionis.

die 3 Augusti 2017. — Cathedrali Ecclesiae Neuquenianae, Exc.mum D. Ferdinandum Martinum Croxatto, hactenus Episcopum titularem Fissianensem et Auxiliarem dioecesis Rivadaviae.

die 4 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Melphiensi-Rapollensi-Venusinae, R.D. Cyrum Fanelli, e clero dioecesis Lucerinae-Troianae, ibique Vicarium Generalem et Parochum.

CONGREGATIO PRO GENTIUM EVANGELIZATIONE

I. PROVISIO ECCLESIARUM

Franciscus divina Providentia Pp., latis decretis a Congregatione pro Gentium Evangelizatione, singulis quae sequuntur Ecclesiis sacros Pastores dignatus est assignare. Nimirum per Apostolicas sub plumbo Litteras praefecit:

die 1 Aprilis 2017. — Cathedrali Ecclesiae Evinayongensi, noviter conditae in Guinea Aequinoctiali, R.D. Callistum-Paulinum Esono Abaga Obono, e clero Bataënsi, hactenus Parochum et Rectorem Seminarii minoris dioecesis Bataënsis.

— Cathedrali Ecclesiae Mongomensi, noviter conditae in Guinea Aequinoctiali, R.D. Ioannem Dominicum-Beka Esono Ayang, C.M.F., hactenus Oeconomum Seminarii in loco Bata et professorem Seminarii Maioris Interdioecesani.

— Cathedrali Ecclesiae Ebebiyiensi, R.D. Michaëlem Angelum Nguema, S.D.B., hactenus Provincialem Societatis S. Francisci Salesii in Africa Aequinoctiali.

die 8 Aprilis. — Episcopum Coadiutorem Dalatensem, R.D. Dominicum Nguyen Van Manh, hactenus Vicarium iudicialem in eadem dioecesi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Eminentianensi, R.D. Seyoum Franso Noel, hactenus Vicarium delegatum Vicariatus Apostolici Mekiensis et Directorem Nationalem Pontificalium Operum Missionalium in Aethiopia, quem constituit Vicarium Apostolicum Hosannensem.

die 9 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Ogogiaënsi, R.D. Donatum Edet Akpan, e clero dioecesis Ikotekpenensis, hactenus Parochum in archidioecesi Abugensi.

die 11 Aprilis 2017. — Metropolitanae Ecclesiae Nampulensi, Exc.mum D. Ignatium Saúre, I.M.C., hactenus Episcopum Tetiensem.

die 12 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Manadoënsi, R.D. Benedictum Stephanum Rolly Untu, M.S.C., Superiorem olim provincialem Missionariorum Sacratissimi Cordis Iesu in Indonesia.

die 23 Aprilis. — Metropolitanae Ecclesiae Nyeriensi, Exc.mum D. Antonium Muheria, hactenus Episcopum Kituiensem et Administratorem Apostolicum dioecesis Machakosensis.

die 24 Aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Yokadumanae, R.D. Paulum Lontsié-Keuné, e clero dioecesis Bafussamensis, hactenus Seminarii Interdioecesani Sancti Augustini in dioecesi Maruana-Mokolensi rectorem.

die 2 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Bulelianensi, R.D. Ioannem Do Van Ngan, hactenus Seminarii Interdioecesani Sancti Ioseph in dioecesi Xuanlocensi professorem, quem constituit Auxiliarem eiusdem dioecesis.

die 20 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Kottarensi, R.D. Nazarenum Soosai, hactenus Parochum Sanctuarii *Our Lady of Ransom* in loco vulgo Kanyakumari.

die 31 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Bauchianae, R.D. Hilarium Nanman Dachelem, C.M.F., hactenus Parochum et Vicarium pro Religiosis in dioecesi Shendamensi.

die 23 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Sancti Georgii, R.D. Clyde Martin Harvey, e clero Portus Hispaniae, hactenus Vicarium episcopalem pro Religiosis.

die 28 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Pangkalpinangensi, R.D. Hadrianum Sunarko, O.F.M., hactenus Superiorem Provincialem et Praesidem Conferentiae Superiorum Maiorum in Indonesia.

— Episcopum Coadiutorem Cheiuensem, R.D. Pium Moon Chang-woo, hactenus Praesidem *Shinsong Girls' Middle School* in dioecesi Cheiuensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sfasferiensi, R.D. Iob Koo Yobi, hactenus Parochum in oppido vulgo Po-I Dong, in archidioecesi Seulensi, quem constituit Auxiliarem eiusdem archidioecesis.

— R.D. Ariel Galido, M.S.C., Missionarium in Insulis Marshallensibus, quem constituit Praefectum Apostolicum eiusdem circumscriptionis ecclesiasticae.

die 30 Iunii 2017. — Cathedrali Ecclesiae Bonaventurensi, R.D. Ruben Darium Jaramillo Montoya, e clero Pereirano, hactenus Parochum et Universitatis Pereiranae rectorem.

II. NOMINATIONES

Peculiaribus datis decretis, Congregatio pro Gentium Evangelizatione ad suum beneplacitum renuntiavit:

die 11 Aprilis 2017. — R.D. Alexandrum Faedi, I.M.C, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» dioecesis Tetiensis.

die 23 Aprilis. — Exc.mum D. Petrum Kairo, Archiepiscopum emeritum Nyeriensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» eiusdem archidioecesis usquedum novus Archiepiscopus possessionem capiat.

die 13 Maii. — Exc.mum D. Gabrielem Edoe Kumordji, S.V.D., Episcopum Ketaënsem-Akatsiensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» Vicariatus Apostolici Donkorkromensis.

die 20 Maii. — Exc.mum D. Petrum Remigius, Episcopum emeritum Kottarensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» eiusdem dioecesis usquedum novus Episcopus possessionem capiat.

die 3 Iunii. — Exc.mum D. Abraham Kome, Episcopum Bafangensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» dioecesis Bafiensis.

die 17 Iunii. — Exc.mum D. Antonium Muheria, Archiepiscopum Nyeriensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» dioecesis Kituiensis.

die 30 Iunii. — Exc.mum D. Hectorem Epalza Quintero, P.S.S., Episcopum emeritum Bonaventurensem, Administratorem Apostolicum «sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis» eiusdem dioecesis usquedum novus Episcopus possessionem capiat.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Francesco ha nominato o confermato:

23 maggio 2017 S.Em.za il Sig. Card. Giuseppe Versaldi, Prefetto della Congregazione per l'Educazione Cattolica, *Membro della Congregazione per la Dottrina della Fede*, *«ad quinquennium»*; gli Em.mi Sig.ri Card.li George Alencherry e Fernando Filoni, *Membri del suddetto Dicastero*, *«in aliud quinquennium»* e gli Em.mi Sig.ri Card.li Angelo Scola, Donald William Wuerl e Francesco Coccopalmerio, *«usque ad octogesimum annum»*.

24 giugno » L'Ill.mo Prof. Giuseppe Dalla Torre, *Presidente del Tribunale dello Stato della Città del Vaticano, «donec aliter provideatur»*.

» » » L'Ill.mo Prof. Avv. Paolo Papanti-Pelletier, Giudice del Tribunale dello Stato della Città del Vaticano, *Giudice Unico* ad interim *dello Stato della Città del Vaticano*.

11 luglio » L'Ecc.mo Mons. Alberto Germán Bochatey, Vescovo tit. di Monte di Mauritania, Ausiliare di La Piata, Professore di Bioetica e Vice Cancelliere della Università Cattolica di La Piata (Argentina); il Rev.do Mons. Carlos Simón Vázquez, Delegato per la Sezione Famiglia e Vita del Dicastero per i Laici, la Famiglia e la Vita; gli Ill.mi Signori: Prof. Adriano Pessina, Professore di Filosofia Morale e Direttore del Centro di Ateneo di Bioetica dell'Università Cattolica del Sacro Cuore in Milano (Italia); la Dott.ssa Monica López Barahona, Direttore Accademico Generale dello *Biosciences Studies Centre*; Presidente della Delegazione spagnola della Fondazione *Jerome Lejeune*, Direttore della Cattedra di Bioetica *Jéróme Lejeune*, Madrid (Spagna); Prof.ssa Etsuko Akiba, Professoressa di Diritto presso la Facoltà di Economia dell'Università di Toyama (Giappone), *Membri del Consiglio Direttivo della Pontificia Accademia per la Vita, «ad quinquennium»*.

» » » Il Rev.do Mons. Hans-Peter Fischer, del clero dell'Arcidiocesi di Freiburg im Breisgau, Rettore del Pontificio Collegio Teutonico di S. Maria in Camposanto in Vaticano, *Prelato Uditore del Tribunale della Rota Romana*.

11 luglio 2017 Il Rev.do Sac. Pierangelo Pietracatella, del clero della Diocesi di Tortona, Officiale presso il Tribunale della Rota Romana, *Capo Ufficio del medesimo Tribunale*.

» » » Il Rev.do Mons. Giacomo Morandi, finora Sotto-Segretario della Congregazione per la Dottrina della Fede, *Segretario della medesima Congregazione per la Dottrina della Fede*, assegnandogli la Sede titolare di Cerveteri, con dignità di Arcivescovo.

25 » » Il Rev.do Mons. Denis Baudot, del clero dell'Arcidiocesi di Lyon, Officiale del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica, *Vicario Giudiziale del Tribunale Ecclesiastico della Città del Vaticano*, «*per il prossimo quinquennio*».

» » » Il Rev.do Sac. Maurizio Gronchi, Professore Ordinario di Cristologia nella Facoltà di Teologia della Pontificia Università Urbaniana di Roma, *Consultore della Congregazione per la Dottrina della Fede*, «*in aliud quinquennium*».

NECROLOGIO

21	luglio	2017	Mons. Clímaco Jacinto Zarauz Carrillo, Vescovo em. di Azogues (*Ecuador*).
23	»	»	Mons. József Szendi, Arcivescovo em. di Veszprém (*Ungheria*).
25	»	»	Mons. Pierre Zévaco, C.M., Vescovo em. di Tôlagnaro (*Madagascar*).
26	»	»	Mons. Giovan Battista Pichierri, Arcivescovo di Trani-Barletta-Bisceglie (*Italia*).
3	agosto	»	Mons. Giovanni Benedetti, Vescovo em. di Foligno (*Italia*).
4	»	»	Mons. Raffaele Calabro, Vescovo em. di Andria (*Italia*).
22	»	»	Mons. Nestor Assogba, Arcivescovo em. di Cotonou (*Benin*).